

பெருநெருப்பு!

(முதலான ஐந்து நாடகங்கள்)

தமிழாக்கம் : தசக்கிரீவன்

பெருநெருப்பு!

(முதலான ஐந்து நாடகங்கள்)

மூல ஆசிரியர் : லியோ டால்ஸ்டாய்,

தமிழில் : தசக்கிரீவன்

முதற் பதிப்பு - 1994

வெளியீடு - தென்னிந்திய திருச்சபை யாழ்ப்பாண ஆதீனம்
வட்டுக்கோட்டை, இலங்கை.

"Peru Neruppu"

(Five Tales from Tolstoy)

In English

In Tamil : THASAKIRIEEVAN

First Edition - 1994

Jaffna Diocese of Church of South India, Vaddukoddai,
Sri Lanka.

பொருளடக்கம்
(நாடகங்கள்)

	பக்கம்
1. வாழ்க்கை இதுதான்!	5
2. யார் பெரியவர்!	27
3. நிலக்கிழார்.	31
4. குட்டிச் சாத்தான்.	43
5. பெருநெருப்பு!	51

முன்னுரை

உலகப்புக்ழ் பெற்ற இலக்கிய மேதை லியோ டால்ஸ்டாய் எழுதிய ஐந்து சிறுகதைகளை ஆங்கில மூலத்திலிருந்து பெயர்த்து எமது இலக்கியச் சூழ்நிலை களுக்குகந்தனவாகத் தழுவலாக்கம் செய்து இங்கு தருகின்றோம்! இவை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம் செய்யப்படும்போதே தழுவல் மரபுவயப்பட்டு நாடகங்களாக என்னால் எழுதப்பட்டன.

இந்நாடகங்கள் படிப்பதற்கும், நடிப்பதற்கும் மிகப் பொருத்தமானவை. மேடையேற்றுதற்குதவியான முக்கிய குறிப்புகள் யாவும் நாடகங்களுடன் தரப்பட்டுள்ளன. எக்காலத்துக்கும் பொருத்தமானவை இவை.

வாழ்க்கை இதுதான், யார் பெரியவர்?, பெருநிலைக்கிழார், குட்டிச்சாத்தான், பெருநெருப்பு என்னும் தலைப்புகளில் இந்நாடகங்கள் தழுவலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியரின் மனதார்ந்த இலக்கியக் கருப்பொருள் தடம் பிறழாது நாடகங்களில் எங்கும் இழையோடியுள்ளன.

தமிழ்சூறும் நல்லுலகு செழுமையுற உலகளாவிய நல்லிலக்கியங்களை நாமறிந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. அவை சிறுகதையாக, கவிதையாக, நாடகமாக, கட்டுரையாக, நவீனமாக, காவியமாக, சமய இலக்கியங்களாக எவ்வடிவிலிருப்பினும் அவற்றை நாம் வரவேற்க வேண்டும். இந்த நாடகங்கள் வாலிபர்களுக்கும் வளர்ந்தவர்களுக்கும் அரிய இலக்கிய விருந்தாக அமையும் என்பதிற சந்தேகமில்லை. இதனைத் தமிழில் எழுதிய தசக்கிரீவனுக்கு எனது நன்றி.

—எஸ். ஜெப நேசன்
அத்தியட்சர்

தென்னிந்திய திருச்சபை, யாழ்ப்பாண ஆதீனம்
வட்டுக்கோட்டை, இலங்கை

14-01-1994

லியோ டால்ஸ்டாய்

லியோ டால்ஸ்டாய் உலகப் புகழ்ப்பெற்ற எழுத்தாளர். ரஷ்யாவில் என்றும் மறக்கப்பட முடியாதவராக, மறைக்கப்பட முடியாதவராக விளங்குவார். பிரபலமான பிரபுக்கள் குடும்பத்தில் உதித்தவர். ரஷ்யப்புரட்சிக்கு முந்திய காலகட்டத்தில், ஜார் சக்கரவர்த்தியின் ஆளுகைக்காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்தவர். 1828 -ம் ஆண்டு பிறந்த லியோ டால்ஸ்டாய் 1910-ம் ஆண்டு மறைந்தார். பெருநிலக்கிழாராக விளங்கிய அவர் தூய கிறிஸ்தவர். உண்மையான கிறிஸ்தவன் எளிமையான வாழ்க்கையும், தனது சொத்துக்களை ஏழை மக்களின் கல்வி, உணவு, வேலைக்கான ஊதியம் என்பனவற்றை வழங்குவதிலும் முன்னிற்க வேண்டும் என்று வாழ்ந்து காட்டியவர். தமக்குரிய சொத்துக்கள் அனைத்தையும் அவ்வாறே ஏழை, எளிய மக்களுக்குப் பங்கிட்டு வழங்கி மகிழ்ந்தவர். இதனால் அவரடைந்த துன்பங்களோ அளப்பரியன. அவரோ ஒரு காவிய புருஷர்.

அவர் எழுதிய "போரும் சமாதானமும்" என்னும் பெருநாவல் அழியாப் புகழ் பெற்றது. அஃது போன்றதொரு படைப்பு உலக இலக்கியத்தில் மிக அரிது எனப் போற்றப்படுகின்றது. அவரது நாடகங்களும், சிறுகதைகளுமே அவ்வாறானவைதாம். அவை மூலமே அவர் நாமம் என்றும் நிலைத்திருக்கும் அளவுக்கு இலக்கிய சாதனை புரிந்துள்ளார். ஐம்பது, நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த ரஷ்ய விவசாய மக்களுக்காக வாழ்க்கையின் உண்மையான படப்பிடிப்பாக இந்நாடகங்கள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் மூலமும் அவர் கதை சொல்லவில்லை, நல்ல பாடத்தைக் கற்பிக்கின்றார் என்றே கொள்ளல் வேண்டும். அவற்றை மிகவும் இறுக்கமான மொழிநடையில், எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளத் தக்கதாகப் புனைந்துள்ளார். அவையென்றும் சிரஞ்சீவித்துவமாக வாழ்ந்தகைமை பெற்றன.

- தசக்கிரீவன்

"வாழ்க்கை இதுதான்!"

நாடகம்

நேரம் 45 நிமிடம்

பின்னணிக்குரல்! (திரையின் பின்னால் கம்பீரத்தொனியில்)

"நாம் சகோதரரிடத்தில் அன்பு கூறுகிறபடியால் மரணத்தை விட்டு நீங்கி ஜீவனுக்குப் பட்டிருக்கிறோமென்று அறிந்திருக்கிறோம். சகோதரரிடத்தில் அன்பு கூராதவன் மரணத்திலே நிலைகொண்டிருக்கிறான்".
(யோவான் 3:14)

"ஒருவன் இவ்வுலக ஆஸ்தியுடையவயிருந்து, தன் சகோதரனுக்குக் குறைச்சலுண்டென்றுகண்டு, தன் இருதயத்தை அவனுக்கு அடைத்துக் கொண்டால் அவனுக்குள் தேவ அன்பு நிலைகொள்ளுகிறதெப்படி? என் பிள்ளைகளே, வசனத்தினாலும், நாவினாலுமல்ல, கிரியையினாலும், உண்மையினாலும் அன்பு கூரக்கடவோம்!"
(யோவான் 3:17,18)

"பிரியமானவர்களே, ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கக் கடவோம். ஏனெனில் அன்பு தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது. அன்புள்ள எவனும் தேவனால் பிறந்து அவரை அறிந்திருக்கிறான். அன்பில்லாதவன் தேவனை அறியான். தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்!" (யோவான் 4:7,8)

"தேவனை ஒருபோதும் கண்டதில்லை. நாம் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்பு கூர்ந்தால் தேவன் நமக்குள் நிலைத்திருக்கிறார். அவருடைய அன்பும் நமக்குள் பூரணப்படும்!"
(யோவான் 4:12)

"தேவன் நம்மேல் வைத்திருக்கிற அன்பை நாம் அறிந்து விகவாசித்திருக்கிறோம். தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். அன்பில் நிலைத்திருக்கிறவன் தேவனில் நிலைத்திருக்கிறான். தேவனும் அவனில் நிலைத்திருக்கிறார்!" (யோவான் 4:16)

"தேவனிடத்தில் அன்பு கூறுகிறேனென்று ஒருவன் சொல்லியும் தன் சகோதரனைப் பகைத்தால் அவன் பொய்யன். தான் கண்ட சகோதரரிடத்தில் அன்பு கூராமலிருக்கிறவன் தான் காணாத தேவனிடத்தில் எப்படி அன்பு கூருவான்?"
(யோவான் 4:20)

"தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவன், தன் சகோதரரிடத்திலும் அன்பு கூர வேண்டுமென்கிற இந்த கற்பனையை அவராலே பெற்றிருக்கிறோம்"
(யோவான் 4:21)

இடம் :- நீண்ட தெரு
மதுக்கடை
சிற்றாலயம்

காட்சி

நேரம் 1 மணிநேரம்
பாத்திரங்கள் : சீமோன் (1)
அந்நியன் (2)

பாடல்கள்

(நாடகத்தை மேடையேற்றும் போது பொருத்தமானவற்றை பொருத்தமான அளவுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்)

காட்சி 1

இடம்: நீண்டதொரு வீதி, சிற்றாலயம், சில கடைகள்.
(அகலமான மேடை - ஒரு காட்சி)

திரை விலக - சீமோன் சப்பாத்துத் தொழிலாளி உடையில்)

"என் பெயர் சீமோன். நான் ஒரு சப்பாத்துத்தைக்கும் தொழிலாளி. நானும், என் மனைவியும், பிள்ளைகளும் அன்றாட வாழ்க்கையை நடாத்த இந்தத் தொழில் உதவுகிறது! ஆனால் மோசமான மாரிகாலம் வந்து விட்டது. கடுமையான குளிரைப் போக்கடிக்கத்தக்க போர்வை ஆக ஒன்று மட்டுமே எங்களிடம் உள்ளது. அதுவும் கிழிந்து, நைந்து, கந்தலாகி விட்டது. எங்களுக்குத் தேவையான கம்பளிப் போர்வைகளை வாங்க இரண்டு வருட காலமாக முயற்சித்து வருகிறேன். முடியவில்லையே! இன்று எப்படியும் சில கம்பளிப் போர்வைகளும், தடித்த, குளிர்ந்தாங்கக்கூடிய சில சட்டைகளும் வாங்க வேண்டும்! என் மனைவியின் சேமிப்பான முன்னூறு ரூபாவும், எனது நேற்றைய தின வருமானமான ஐம்பத்தைந்து ரூபாவுமாக மொத்தம் முன்னூற்று ஐம்பத்தைந்து ரூபாய் மட்டுமே என்னிடம் இப்பொழுது உள்ளது! இன்னும் ஒரு இருநூற்றைம்பது ரூபா இருந்தால் இவற்றைக் கொள்வனவு செய்வதில் சிரமம் இருக்காது!

கிராமத்தில் உள்ள எனது சிநேகிதனும் இந்தச் சமயத்தில் உதவக்கூடிய நிலையில் இல்லை. மற்றைய சிநேகிதன் நேற்றுத்தான் தனக்கு வேண்டிய போர்வைகளை வாங்கியதில் பணத்தைச் செலவழித்து விட்டானும்! (சில பிஸ்கட்டுகளைச் சாப்பிடுகிறான் நடந்து கொண்டே)

சரி, ஒரு மாதிரியாக காலையுணவு கிடைத்து விட்டது! எப்படியும் பட்டினத்திற்கு போய் பார்ப்போம்! கடைக்காரன் கடன் தருவானோ, என்னவோ....?

ம்....தரவே மாட்டான்! அவன் முன்னமே அடித்துச் சொல்லி விட்டான்.

"பணத்தைக் கொண்டு வா, கடன் கொடுப்பது இப்பொழுது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கிறது? உனக்கு இதெல்லாம் தெரியாது!" என்று.....!

(மேடையில் நீளமாக நடந்து சென்று கொண்டே)

சே, ஒன்றுமே வாங்க முடியவில்லை. இந்த அதிகாலைக் குளிர் இன்னும் குறைந்த பாடாக இல்லை! உடம்பெல்லாம் 'வெடவெட' வென்று நடுங்குகின்றது. (கைப்பிரம்பை ஊன்றியபடி நடக்கிறான்) நேரம் போயும் குளிர் போன பாடாக இல்லை. மக்கள் நான் தயாரித்துக் கொடுத்த பலவிதமான காலணிகளை அணிந்து கொண்டும், குளிர் தாங்கக் கூடிய போர்வைகளையும், சட்டைகளையும் அணிந்து கொண்டும் பாதுகாப்பாகச் செல்கிறார்கள். ஆனால் நான்.....இதோ, போர்த்திருக்கும் போர்வை கூட என் மனைவி சாராவுடையது. இதுதான் என் வாழ்க்கையா.....? மீண்டும் வெறுங்கையோடு வீடு செல்லவேண்டியதுதான்.....! (வேதனை கலந்த குரலில்)

(ஒரு வீதியின் தோற்றம். ஒரு மதுக்கடை)

சரி, இந்த மோசமான குளிரைப் போக்க ஒரு நுகுவாட்டர் வொட்கா அடிக்க வேண்டியதுதான். (மதுவை வாங்கிப் பருகுதல்) சாராயத்துக்கு எழுபத்தைந்து ரூபாய் போய் விட்டது! ஆனால் குளிரும் 'மது' அடித்தவுடன் போய் விட்டது. வீடு செல்ல வேண்டியதுதான். (கைப்பிரம்பைச் சுழற்றியபடியே நடந்து செல்கிறான்) இவை எனது மற்றொரு நண்பன் தந்த பழைய காலணிகள்.....! (மறுகையில் அவை) பரவாயில்லை!!

இப்பொழுது இதமாக இருக்கிறது. நான் கொஞ்சம் குடித்திருக்கிறேன்! குளிர் தெரியவில்லை. இனி எனக்குப் போர்வைகள் தேவையில்லை. அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதுமில்லை. ஆனால் என் மனைவியை நினைக்கத்தான் பரிதாபமாக இருக்கிறது. அவளுக்குப் போர்வை தேவை. நான் நாள் முழுதும் வேலை செய்து உழைத்தாலும் போதிய வருமானம் கிட்டுவதில்லை. வரவேண்டிய பணத்தையும் எனது வாடிக்கையாளர் ஒழுங்காக தருவதுமில்லை. எனது மனைவி வெட்கப்படவும், கவலைப்படவும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது!

பணக்காரர்,.....! அவர்களுக்கு வீடு -கால்நடைகள்-விவசாய நிலம், தானியம் எல்லாமும் இருக்கின்றன. அவர்கள் வசதியாக வாழலாம். நான்.....? என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? ஒவ்வொருவாரமும் உணவுப் பொருட்கள் வாங்கவே போதும், போதுமென்றாகி விடுகிறது. வீட்டுக்குப் போனால் அரைப்பட்டினி கிடக்கும் மனைவியும், பிள்ளைகளும்! பின்னர் எனது

'பொக்கற்றை'த் தடவித்தான் அரைரூத்தல் பாணுவது வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டியிருக்கும்! ம்.....கடவுள் தான் துணை!

(வீதியின் ஒரு மூலை. ஒரு சிற்றூலயம்)

ஆ.....இங்கே தெரிவது என்ன.....? (அண்மையில் சென்று பார்க்கிறான்) வெண்மையாகத் தெரிகிற சிற்றூலயத்தின் முன்னே....இருளாகத் தெரிவது என்ன? (கூர்ந்து பார்த்தபடியே யோசிக்கிறான்) இதென்ன கற்பாறையா? அவ்வாறான எதுவும் இங்கிருக்கவில்லையே...! ஒரு வெள்ளைக் காளைமாடு படுத்திருக்கிறதா? அப்படியும் தெரியவில்லை. மனிதத்தலை தெரிகிறது. அது மிகவும் வெண்மையாக இருக்கிறது. மனிதனானால் இவன் இங்கே என்ன செய்கிறான்.....? (ஆச்சரியத்தோடு)

இவன் உயிரோடுள்ளானா? இல்லை இறந்து விட்டானா? ஆடை எதுவுமின்றி நிர்வாணமாக அசைவற்றுக் கிடக்கிறான்! எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. யாராவது இவனைக் கொலை செய்து, கொள்ளையடித்துச் சென்றிருப்பார்களா? இவனுக்கு உதவப்போனால் எனக்கு ஆபத்து வருவது நிச்சயம்!

(சிறிது தூரம் அகன்று செல்கிறான். திரும்பிப் பார்த்து)

என்ன..., அந்த மனிதனில் அசைவாட்டம் தெரிகிறது! என்னையே பார்க்கிறான்! எனக்கு ஒரே பயமாக இருக்கிறது! நான் அவனிடம் மீண்டும் செல்வதா? அல்லது என்பாட்டிலே போவதா? அவனுக்கு அண்மையிற்சென்றால் ஏதும் பயங்கரம் நேருமா? யாருக்குத் தெரியும், அவனே எனது கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்தால்....! இது என்ன சோதனை....? ஆடையின்றி நிர்வாணமாகக் கிடக்கும் அவனுக்கு எனது ஆடைகளைக் கொடுக்க முடியுமா? ஆண்டவனே, எனக்கு உதவி செய்வீராக!

(அவன் திரும்பிச் சிற்றூலயம் நோக்கி நடந்தபடி தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறான்)

சீமோன் நீ என்ன செய்கிறாய்....? அந்த மனிதன் பசியாற் சாகின்றானா? அவனைச் சாகவிட்டு நீ போகப் போகின்றாயா? நீ பணக்காரனாகவிருந்தால் கொள்ளைக்காரர்களுக்குப் பயப்படுவாயா? சீமோன் இது உனக்கு வெட்கம்! (சிற்றூலயத்தைக் கிட்டிச் சேர்கிறான். அங்கே சாய்ந்திருக்கும் ஆளைப்பார்த்து) ஆ.....இவன் மிகவும் அழகான, திடகாத்திரமான இளைஞன். இவன் காயப்பட்டதற்கான அடையாளம் எதுவும் உடலில் இல்லை. ஆனால் ஏன் கண் மூடிக் கிடக்கிறான்? (அவனருகே அமர்ந்து அவன் தலையை நிமிர்த்துகிறான்.

இளைஞன் மெல்லக் கண் விழித்து சீமோனைப் பார்க்கிறான்).

பாவம். இவனுக்கு உதவத்தான் வேண்டும்! அவனது பார்வையே என்னை ஏதோ கேட்பது போல இருக்கிறது. (கையில் வைத்திருந்த காலணிகளைக் கீழே வைத்துவிட்டு தான் அணிந்திருந்த போர்வைகளையும் "பெல்ற்"றயும் களைகிறான்.) இளைஞனிடம் இப்பொழுது எதுவும் பேச வேண்டியதில்லை. இந்தப் போர்வையை அணிந்து கொள். (அந்த இளைஞனின் கையைப் பிடித்து எழுந்து நிற்க உதவுகிறான்.)...நல்ல, ஆரோக்கியமான உடல்! அன்பு தரும்பும் முகம். (இளைஞனுக்குப் போர்வையை அணிந்து, பெல்ற்றையும் இறுக்கிவிடுகிறான். தனது தொப்பியையும் அந்த இளைஞனுக்கு அணிகிறான்) நீண்ட அழகிய சுருளான கேசம். என்னைப் போல மொட்டைத் தலையளக இல்லை. சரி, இவனது பாதங்களுக்கும் இந்தக் காலணிகள் பொருந்தும் போலுள்ளன. (அவற்றை எடுத்து இளைஞனின் பாதங்களில் பொருத்துகிறான்) நல்லது நண்பனே, இப்பொழுது உங்களால் நடக்க முடியும் அல்லவா?

(இளைஞன் சீமோனை அன்புடன் பார்க்கிறான். எதுவும் பேசவில்லை)

சீமோன் : ஏன் ஒன்றும் பேசுகிறீர்கள் இல்லை?

ஓ...மிகவும் குளிராகத்தானுள்ளது. நாம் வீட்டுக்குப் போவோம். இது எனது கைத்தடி. நீங்கள் பலவீனமாக இருந்தால் இதனை ஊன்றிக் கொண்டு நடக்கலாம்! (ஆனால் இளைஞன் உடனடியாகவே இலகுவாக நடக்கத் தொடங்குகிறான்)

சீமோன் : (இளைஞனைப் பார்த்து) நீங்கள் எங்கிருந்து வந்தீர்கள்.....?

இளைஞன் : நான் இந்த நாட்டின் எப்பகுதியிலிருந்தும் இங்கு வரவில்லை!

சீமோன் : நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். இங்குள்ளவர்களைப்பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும்! ஆனால் இந்தச் சிற்றூலயத்துக்குமுன் எப்படி வந்து சேர்ந்தீர்கள்?

இளைஞன் : எனக்குத் தெரியவில்லை.

சீமோன் : யாராவது உங்களுக்குத் தொல்லை தந்தார்களா?

இளை : அவ்வாறு ஒருவரும் தொல்லை தரவில்லை. கடவுள் தான் என்னைத் தண்டித்தார்.

சீமோ : அப்படியா..! கடவுள்தானே நம் எல்லோரையும் ஆளுகிறார். உங்களுக்கு இப்பொழுது உணவு வேண்டும். இருப்பதற்கு இடம் வேண்டும். நீங்கள் எங்கு செல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

இளை : நான் இவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை!

(சீமோன் தனக்குள் இவன் என்ன 'விசர்க்கதை' பேசுகிறான்! எங்கிருந்து வந்தான் என்றும் தெரியாதாம். என்ன நடந்ததென்று யாருக்குத் தெரியும்? ஆனால் தான் ஒரு அந்நியன் என்கிறான்)

சீமோ : சரி, நீங்கள் என்னுடன் வீட்டுக்கு வாருங்கள். அங்கு குளிர் நீங்கி ஆறுதல் பெறலாம். காற்றுப் பலமாக வீசுகிறது. 'சாராயம்' அளித்த சூடு தணியச் சீமோனுக்கு குளிர்கிறது.) மெதுவான குரலில் நான் குளிர் நீக்கும் போர்வைகள் வாங்கச் சென்றேன். அவற்றை வாங்க முடியவில்லை. இந்த இளைஞன்தான் என்னுடன் வருகிறான். சாராவுக்கு இது எரிச்சலை உண்டாக்கும்! ஆனாலும் இந்த ஏழ்மையான இளைஞனுக்கு உதவுவது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி தருகிறது.

காட்சி II

பொருள்கள் : மேசை, சுதிரைகள், ஸ்டவ் அடுப்பு, ஒரு புறம் சப்பாத்துக் கடை மற்றும் வீட்டுத்தள பாடங்கள்)

இடம் : சீமோன் வீடு

பாத்திரங்கள்: சாரா, சீமோன், மைக்கேல் (இளைஞன்) பிள்ளைகள்

சாரா! குளிர்ந்த காலையிலேதான் எவ்வளவு வேலைகள்! விறகு கொத்தியாயிற்று, தண்ணீர் மொண்டு நிரப்பி விட்டேன், பிள்ளைகளும் காலையுணவு உண்டுவிட்டார்கள். ம்...நானும்...சாப்பிடுகிறேன் (சாப்பிடுதல்) நாளை உணவு பற்றித்தான் கவலையாக இருக்கிறது. ஆக ஒரு இருத்தல் பாண் மட்டுமே இருக்கிறது! (யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறான்....) சீமோன் பட்டினத்தில் உணவு விடுதியில் சாப்பிட்டிருந்தாராணல் இந்த ஒரு இருத்தல் பாணும் நாளைக்கு எமக்கு உதவும்...! இரவு எமக்குச் சாப்பாடு வேண்டியதில்லை....! நானும் அதிகமாகப் பாணைச் சாப்பிடக் கூடாது. ஒரு சிறிதளவு மாவே வீட்டிலிருக்கிறது. நான்கைந்து நாள்களுக்கு அதனை வைத்துத்தான் சமாளித்தல் வேண்டும்!(சாப்பிட்டுமுடித்துவிட்டு மேசை அருகே அமர்கிறான். மேசையில் கிடந்த தனது கணவனின் 'சர்ட்டில்' காணப்படும் கிழிந்த பகுதியை தைக்கிறான்.

கடைக்காரன் சீமோனை ஏமாற்றமாட்டான் என்று தான் நம்புகிறேன். எனது கணவர் மிகவும் எளிமையானவர். அவர் எவரையும் ஏமாற்றியதில்லை. ஆனால் ஒரு சிறு குழந்தை கூட அவரை ஏமாற்றி விடலாம்! 500 ரூபா எமக்குப்

பெரிய தொகைதான். அதனைக் கொண்டு ஓரளவுக்கு நல்ல போர்வைகளையும், சட்டைகளையும் வாங்க முடியும். கடந்த மாரிகாலத்தில் நல்ல போர்வைகளும் சட்டைகளும் இன்றி எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டோம்? இப்பொழுது எங்கும் என்னால் போக முடியாது. எனது போர்வை, சட்டை எல்லாவற்றையும் அவரே அணிந்து சென்று விட்டார். ஆனால் அதிக நேரம் பிந்தி நிற்க மாட்டார். இப்போது அவர் வரும் நேரமாகிறது. அவர் குடித்திருக்க மாட்டார் என்றே நம்புகின்றேன்!!

(கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கிறது) யாரோ உள்ளே வர முயல்வதறிந்து அவள் செய்து கொண்டிருந்த தையல் வேலையை விட்டு எழுகிறாள். முன்னே வருகிறாள். சீமோனும் அந்த இளைஞனும் முன்னிற்கிறார்கள். சாராய நெடியினைச் சாரா நுகர்கிறாள். சீமோன் கட்டைக் காற்சட்டையுடன், எதுவுமே வாங்கி வராது வெறுங்கையாக நிற்கிறாள். சாராவுக்கு இதயமே வெடித்து விடுமளவுக்குக் கோபம் வருகிறது. அவள் சீமோன் பணம் முழுவதையும் குடிப்பதிலேயே செலவழித்து விட்டாளு? ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாள்? அவனுக்கு வெட்கமும், வேதனையும் ஒரே நேரத்தில். போதாது என்று யாரோ ஒரு அன்னியனையும் வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்திருக்கிறாள்? ஆத்திரத்துடன் அவள் வீட்டினுள்ளே அவர்களை வரவிடுத்து கூர்ந்து நோக்குகிறாள்!)

சாரா : இந்த இளைஞன் சீமோனின் போர்வையை அணிந்திருக்கிறான். அதனுள்ளே வெற்றுடம்பு. தொப்பியில்லை. ஆடாமல் அசையாமல் நிற்கிறான். இவன் ஒரு கெட்ட மனிதனாகத் தான் இருக்க வேண்டும்!(பயப்படுகிறாள். ஸ்டவ் அடுப்பின் அருகேயமர்ந்து கோபத்தோடு அவர்களைப் பார்க்கிறாள்)

சீமோ : (மேசையருகில் அமர்ந்து கொண்டே) சாரா, இங்கே வா, சாப்பாடு தயாராக இருந்தால் எங்களுக்குத் தரலாமே!

(சாரா தனக்குள் ஏதோ முணுமுணுத்தபடி இருந்த இடத்திலேயே அசையாமல் இருக்கிறாள்)

(சீமோன் இளைஞனைப் பார்த்து) இங்கே அமருங்கள் நண்பனே, நாம் ஏதாவது சாப்பிடுவோம்! (இளைஞன் ஒரு சதிரையில் அமர்கிறான்)

சாரா, எங்களுக்காக எதுவுமே நீ சமைக்கவில்லையா?

சாரா! (கோபத்துடன்) நான் சமைத்துள்ளேன். ஆனால் உங்களுக்காக அல்ல. அது எமக்காக! சீமோன், நீ குடித்து விட்டு வந்துள்ளாய். போர்வைகள் வாங்கப் போன நீ வெறுங்கையோடு, அந்நிய மனிதனுடன் வந்திருக்கின்றாய். நான் குடிக்காரர்களுக்குச் சமைத்து வைப்பதில்லை.

சீமோ : பேசுவதுபோதும் சாரா. என்ன நடந்ததென்று உனக்குத் தெரியாது. இந்த மனிதன் யாரென்றாவது கேட்டாயா?

சாரா : பணத்தை என்ன செய்தீர்கள் என்று சொல்லவில்லையே!

சீமோ : (சீமோன் 280 ரூபா பணத்தை மேசையில் வைத்து) பணம் இங்கே இருக்கிறது. சிநேகிதன் பணம் தரவில்லை. விரைவில் தருவதாகச் சொன்னான்.

சாரா : (பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு) இங்கே சாப்பாடு எதுவுமில்லை. உலகத்திலுள்ள குடிகாரர்களுக்கெல்லாம் என்னால் சாப்பாடு போட முடியாது!

சீமோ : கொஞ்சம் பொறு சாரா! நான் சொல்வதைக் கேள்.

சாரா : (கோபமாக) நான் எந்தக் குடிகார மடையனின் பேச்சையும் கேட்பதாயில்லை. நீ இப்படிக் குடிகாரன் என்று தெரிந்திருந்தால் உன்னைக் கல்யாணமே செய்திருக்க மாட்டேன். எல்லாவற்றையும் விற்று குடிக்க மட்டுந்தான் உனக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. போர்வை வாங்க முடியாது. குடிக்க மட்டும் பணம் இருக்கும்! உன்னைத் திருத்தவே முடியாது!

(சாரா பேசிப் பேசி சீமோனின் தோளைப் பிடித்துப் பின்னே தள்ளுகிறாள்)

எனது போர்வைளை என்னிடந்தா. நீ ஒரு பிசாசு, நா...ய்..! (சீமோன் அவளை மென்மையாக விலக்கி விட, அவள் கோபத்துடன் புதிதாக வந்துள்ள இளைஞனைப் பற்றியறிய விரும்புகிறாள்)

சாரா : இவன் நல்ல மனிதனாக இருந்தால் நல்ல உடையாவது அணிந்திருக்க மாட்டானா? எதற்காக இவன் சட்டை, போர்வை, தொப்பி எதுவுமே இல்லாது நிற்கிறான். நீ இவனை எங்கே சந்தித்தாய்?

சீமோ : சாரா, அதுதான் விடயம். அதனைச் சொல்ல நீ அனுமதிக்கவில்லையே! நான் இவனை முழுநிர்வாணியாக, குளிரில் விறைத்துப்போன நிலையில், தெருமுனைச் சிற்றூலயத்தின்முன்னே இருக்கக் கண்டேன். கடவுள் இவனை எனக்குக் காட்டா விட்டால் இந்த நேரம் இவன் இறந்திருப்பான். நான் என்ன செய்தேன்? இவனுக்கு என்ன நடந்ததென்று உமக்குத் தெரியுமா? நான் இவனை எடுத்து போர்வை கொடுத்து, என்னோடு

அழைத்து வந்தேன். சாரா, இதற்காக என் மீது கோபப்படாதே. இது கோபப்படும் விடயமல்ல. நாம் எல்லாருமே ஒரு நாளைக்குச் சாகப் போகின்றவர்தாம். அதனை நினைத்துப்பார்!

(சாரா கோபமாக பேசியும் அந்த இளைஞன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அவனது கரங்கள் அவனது முழங்கால்களைத் தொட்டன. தலை குனிந்திருந்தது. கண்கள் மூடியிருந்தன.)

சீமோ : சாரா, உனக்குக் கடவுள் மீது கூட அன்பில்லையா? (இதனைக் கேட்டதும் சாராவின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. எழுந்து உள்ளே சென்றாள். சிறிதளவு சாராயம், பாண், முட்டைகள், கரண்டிகள் என்பனவற்றைக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்து)

சாரா! விருப்பமானூற் சாப்பிடுங்கள்!

சீமோ : நண்பனே, நாம் சாப்பிடுவோம்! (இருவரும் சாப்பிடுகின்றனர்) சாரா தான் நடந்து கொண்டதை நினைத்து வெட்கப்பட்டவளாக அந்த இளைஞனைப் பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் ஒரு விதமான ஒளிப் பிரபை மின்னிட, அவன் தலையை நிமிர்த்தி அவளைப் பார்த்து மெல்லப் புன்னகை செய்தான். அவள் அவனுடன் பேசத் தொடங்கினாள்.

சாரா : நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்....?

இளை : நான் இந்த மாவட்டத்திலிருந்து வரலில்லை....!

சாரா : தெருவில் உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?

இளை : என்னால் அதை சொல்ல முடியாதுள்ளது.

சாரா : எவராவது உங்களிடம் கொள்ளையடித்தார்களா?

இளை : இல்லை. கடவுளே என்னைத் தண்டித்தார்.

சாரா : எதுவித ஆடையுமின்றி வீதியிற் கிடந்தீர்களா?

இளை : ஆம். நடுக்கும் குளிரில், சீமோனே என்னைக் கண்டு பாதுகாத்துக் கூட்டி வந்தார். நீங்கள் உணவு தந்தீர்கள். பானம் தந்தீர்கள். கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிப்பார்.

(சாரா உடனே எழுந்து சீமோனது பழைய சட்டைகளையும், ஒரு சோடி காற்சட்டைகளையும் கொடுத்து)

சாரா : இங்கே....இவைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். குளிர்ந்தாக்காத இடமாகப் பார்த்துப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்..!

(இரவு நேரம், மேடையில் இரவுக் காட்சி)

நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை.(புதிய விருந்தினரை அவளால் மறக்க முடியவில்லை) அவன் எவ்வளவு அழகாகச் சிரித்தான். எனக்கு இதயம் மகிழ்ச்சியால் பூரிக்கிறது.

(பொழுது விடிகிறது)

சாரா : (முந்தி எழுந்து) சீமோன்...சீமோன்...!

சீமோ : என்ன சாரா, என்ன...?

சாரா : இன்றைக்குச் சாப்பிட எதுவுமில்லை. நான் எனது சிநேகிதி மேரியிடம் போய் கொஞ்சம் மாவு வாங்கி வருகிறேன். எப்படியும் நாம் சாப்பிடத்தானே வேண்டும்? அந்த மனிதன் மிகவும் நல்லவராக இருக்கிறார். ஆனால் தன்னைப் பற்றி எதுவுமே சொல்கிறாரில்லை.

சீமோ : அதற்கு ஏதும் தக்க காரணம் இருக்கலாம்!

சாரா : சீமோன்...!

சீமோ : என்ன....?

சாரா : நாங்கள் பிறர்க்கு உதவுகிறோம். பிறர் ஏன் எமக்கு உதவுகிறார்கள் இல்லை?

சீமோ : சரி. இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருந்து என்ன பயன்? நாம் எமது அலுவல்களைக் கவனிப்போம்! (அவன் போகிறான்)

(இளைஞன் உடையணிந்து அறையில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவன் முகம் பிரகாசமாக இருக்கிறது)

சீமோ : நல்லது நண்பனே. உமது உடல்நிலை தேறி விட்டது. இனி நாம் வேலை செய்ய வேண்டும். உமக்கு என்ன வேலை செய்யத் தெரியும்?

இளைஞன்: எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது!

சீமோன்: (ஆச்சரியத்துடன்) மனிதர் ஏதாவது வேலை செய்யத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். வேலையைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்!

இளை : மனிதர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். நிச்சயமாக நானும் வேலை செய்வேன்.

சீமோ : உமது பெயரென்ன....?

இளை : மைக்கேல்...!

சீமோ : நல்லது மைக்கேல்! உம்மைப் பற்றி எமக்குச் சொல்வதும், சொல்லா

திருப்பதும் உமது விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. ஆனால் உமது உணவுக்கு நீரே உழைத்தாக வேண்டும். நான் சொல்கிறபடி நீர் வேலை செய்வீரானால் நான் உமக்குத் தங்குதற்கான இடமும், உணவும் தருவேன்!

மைக் : கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக. நான் என்ன வேலை செய்ய வேண்டுமென்று கூறுங்கள். நான் கற்றுக் கொள்கிறேன்! (சீமோன் தடித்த பருத்தி நூலையும், அதைப் பந்தாகச் சுற்றி வைக்கும் முறைகளையும், அதில் மெழுகிடும் முறையையும், தைக்கும் முறையையும் காட்டிக் கொடுக்கிறான்)

சீமோ : இவை கவனமாகச் செய்தால் இலகுவில் பழக்கத்துக்கு வந்து விடும்!

மைக் : மூன்று நாள்களில் இவற்றை பழகி விடலாம். இப்பொழுது நான் முயற்சித்துப் பார்க்கிறேன். (மிக நேர்த்தியாகக் குறிப்பிட்ட வேலைகளைச் செய்கிறான்)

சீமோ : (ஆச்சரியத்துடன்) மிக நேர்த்தியாக வேலை செய்கிறான். நானே என் வாழ்நாளில் இப்படிச் செய்ததில்லை. அதுவும் வேலை தொடங்கினால் நிறுத்தவே மாட்டான். உணவு கொள்ளும் நேரம் தவிர ஒரே வேலைதான். ஒரு பேச்சு மூச்சுமின்றி வேலையில் ஆழ்ந்து விடுகிறான். ஒருபோதும் சிரிப்பது கூட இல்லை. சாரா உணவு கொடுத்தபோது சிரித்தானே தவிரப் பின் ஒரு போதும் அவன் சிரிப்பதை நான் காணவே இல்லை! இந்த இளைஞன் வந்ததோடு எனக்கு அதிட்டமும் வந்து விட்டது. தினமும் மக்கள் என்னுடைய கடைக்கு வருகிறார்கள். மைக்கேலின் திறமையான வேலையைப் புகழ்ந்து செல்கிறார்கள். சீமோனின் ஆசாப்போல காலணிகளைக் கனகச்சிதமாகச் செய்யக் கூடியவர்கள் யாருமே இல்லை என்று புகழாரம் சூட்டுகிறார்கள்!

காட்சி III

இடம் : சீமோன் கடை

பாத்திரங்கள் சீமோன், சாரா, மைக்கேல், கனவான் ஒருவர், பணியாளர்

(குளிக்காலம். கடையில் சீமோனும், மைக்கேலும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு அழகான குதிரை வண்டி வந்து நிற்கிறது. அதிலிருந்து கீழே குதித்து வண்டியின் கதவைத் திறக்கிறான்.....)

பணி : இதுதான் சீமோனின் கடை ஐயா, வாருங்கள்!

(அழகான உடையணிந்து கம்பீரமான தோற்றமளித்த ஒருவர் வண்டியிலிருந்து இறங்கி வருகிறார். சாரா மிகுந்த மரியாதையுடன் அவசரம் அவசரமாக கடையின் கதவை அகலமாகத் திறந்து விடுகிறார். அந்த வாட்டசாட்டமான மனிதரின் தலை கடையின் மேற் கூரையைத் தடவுகிறது!)

சீமோ : (தனக்குள்) என்ன கம்பீரமான தோற்றம்! நானும், மைக்கேலும் இவரைப் பொறுத்தவரை எவ்வளவுக்கு மெலிந்து தெரிகிறோம்? இந்த மனிதர் வேறு ஏதும் உலகத்திலிருந்து வந்தவரோ...? சிவந்தமுகம், பருத்த உடல், தடித்த கழுத்து, இரும்பைப் போன்ற உறுதியான உருவம்....!

கனவான் : (உரத்த குரலில்) யார் இந்தக் கடையின் முதலாளி?

சீமோ : நான் தான் ஐயா! (மிகப் பணிவான குரலில்)

கனவான் : (பணியாளைப் பார்த்து) பெருமாள், அந்தத் தோற்பெட்டியை எடுத்துவா...!

(பணியாளர் அதனை எடுத்துவர அவர் அதனை வாங்கி அங்குள்ள மேசைமீது வைக்கிறார். பின் அதனைச் சீமோனுக்குச் சுட்டிக் காட்டி)

இங்கே பாருங்கள்! இத்தகைய உயர்மமான 'லெதரை' முன்னர் கண்டிருக்கிறீர்களா?

சீமோ : ஆம் பிரபு.

கனவான் : ஆனால் அதனைப் பயன்படுத்துவது எப்படி என்று தான் உங்களுக்குத் தெரியாது.

சீமோ : உண்மையாகவே நல்ல 'லெதர்' தான்...!

கனவான் : நல்லது! உண்மையாக. இதற்கு முன் இத்தகைய 'லெதரை' முட்டாள்களே உங்கள் வாழ்நாளில் ஒருபோதும் கண்டிருக்க மாட்டீர்கள். இது ஜெர்மனியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. இதன் விலை...ஐயாயிரம் ரூபா.....!

சீமோ : ஆம் ஐயா, இதனைப் போன்று நான் முன்னர் ஒரு போதுமே கண்டதில்லை.

கன : அது உண்மைதான்! இதனைக் கொண்டு மிகச்சிறந்த காலணிகள் எனக்குச் செய்து தர முடியுமா?

சீமோ : ஆம் பிரபு. நான் அப்படிச் செய்து தருவேன்!

கனவான் : (பலத்த சத்தமாக) உன்னால் முடியுமா, முடியுமா? நல்லது. ஞாபகமிருக்கட்டும். அதன் தன்மைக்கேற்றவகையில் குறைந்தது ஒரு வருடத்திற்காயினும் அதன் மெருகு குறையாத வகையில் சப்பாத்துகளைச் செய்ய வேண்டும். மாதிரிமாற்றக் கூடாது. நல்லதையல் போட வேண்டும். முடியுமாயின் அதனை எடுத்து வெட்டி உனது வேலையை ஆரம்பிக்கலாம். ஆனால் ஒன்று சொல்வேன். மாதிரியும், தையலும் சொன்னமாதிரியில்லா விட்டால் உன்னை மறியலுக்குத்தான் அனுப்புவேன். ஒருவருடத்துக்கு அவை மெருகு குலையாமல், மாதிரிமாறுபடாமல் இருந்தால் உனக்கு இரண்டாயிரம் ரூபர்தருவேன்!

சீமோ : (பயந்துபோய் மைக்கேலைப்பார்த்தபடி) நாங்கள் இந்த வேலையைச் செய்வோமா....?

மைக் : ஆம். அந்த வேலையை நாமே செய்வோம்!

(கனவான் தனது பணியாளை அழைத்து தனது இடது காலில் உள்ள சப்பாத்தைக் கழற்றிப் பணித்தார்)

கன : எனது பாத அளவை எடுத்துக் கொள்! (சீமோனிடம்)

(சீமோன் முழங்காலில் நின்று கனவானின் பாத அளவுகளைக் கடதாசியில் வெகு கவனமாக எடுக்கிறான்.)

அளவுகளைக் கவனமாக எடு! ஆக இறுக்கமாகச் சப்பாத்துகளைச் செய்துவிடாதே. (பலத்த குரலில் கூறிவிட்டு கடையை ஒரு நோட்டம் விட்டவர் மைக்கேலை கண்டதும்)

இவன் யார்....?

சீமோ : இவன் எனது உதவியாளன். சப்பாத்துகளை வடிவாகத் தைப்பான்.

கனவா : (மைக்கேலைப் பார்த்து) கவனமாகச் செய்ய வேண்டும். ஒருவருடத்துக்கு 'பளபள'வென்று பளிச்சிடவேண்டும்!

(சீமோன் மைக்கேலைப் பார்த்தான். மைக்கேல் கனவானைப் பார்க்கவில்லை. ஒரு மூலைப்பக்கமாக இருந்து அவரை ஏதோ கூர்ந்து பார்த்து அவன் 'திடீரெனச் சிரித்தான்!' அவன் முகம் பிரகாசித்தது)

கனவா : (மைக்கேலிடம்) மடையா, எதற்காகச் சிரிக்கிறாய்...? எனக்கு தேவைப்படும் போது சப்பாத்துக்களைத் தர ஆயத்தமாக இருத்தல்

வேண்டும்.

மைக் : ஆம் ஐயா, உங்களுக்குத் தேவைப்படும் போது அவை கிடைக்கும்!
!

கனவா : ஓ....அப்படிக் கவனம் எடுத்துச் செய்ய வேண்டும்! (அவர் எழுந்து தனது சப்பாத்துக்களை அணிந்துக் கொண்டு வண்டியில் ஏறிச் சென்றார்)

சீமோ : என்ன மாதிரியான மனிதர் இவர். நல்ல பலமும் அழகும் வாய்ந்தவர்! அவர் தலையே கூரை முகப்பில் தட்டிக் கொண்டது. நல்ல காலம் காயம் ஏற்படவில்லை.

சாரா : அவருக்கென்ன.....நல்ல சாப்பாடு; நல்ல வசதிகள்.... வளர்த்திக்கு என்ன குறைச்சல்? மரணம் மலைக்கு வருமா? வரவே வராது. அப்படித்தான் இவருக்கும்!

சீமோ : (மைக்கேலிடம்) சரி, இனி வேலையை ஆரம்பிப்போம். கவனமாக அதைச் செய்ய வேண்டும். அந்த 'லெதர்' மிகப் பெறுமதியானது. நாங்கள் ஏதும் தவறாகச் செய்து விட்டால் அந்தக் கனவானிடமிருந்து தப்ப முடியாது. உனது கண்கள் கூர்மையானவை. கைகள் சுறுசுறுப்பானவை. இந்த அளவுகளை எடுத்து அதற்கமைய லெதரை அளவாக வெட்டு. நான் தையல் வேலையைப் பார்க்கிறேன்.

(மைக்கேல் சீமோன் சொன்னபடியே லெதரை எடுத்து மேசை மேல் வலித்து வைத்து வெட்டத் தொடங்கினான்) மைக்கேல், மிகவும் கவனமாகச் செய்! இதனால் நாம் தொல்லைக்குள் மாட்டுப்படக் கூடாது. அந்தப் பிரபு கடுமையான சுபாவம் உடையவர்.

(சாரா வந்து மைக்கேல் அந்த லெதரை வெட்டுகிற முறையைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டாள். அது சப்பாத்துக்கானதல்ல என்றுணர்கிறாள். ஏதோ சொல்ல நினைத்தவள்.....)

சாரா : மைக்கேல் எங்களிலும் பார்க்க இந்தத் தொழிலில் கெட்டிக்காரன். ஆகையால் நான் ஏன் எதையும் சொல்லிக் குழப்ப வேண்டும்? ஒன்றுமே சொல்லவே வேண்டியதில்லை!

(மைக்கேல் வெட்டிய 'லெதரை' எடுத்து அழகான சிறியதொரு சோடி வீட்டுக்கு அணியும் காலணிகளைத் தைக்கிறான். சாரா மீண்டும் ஆச்சரியப்பட்டாள். ஆனால் எதுவும் சொல்லவில்லை. மதிய உணவுக்காக வீட்டிற்குள்ளே செல்ல எழுந்த சீமோன், எல்லாவற்றையும் கூர்ந்துபார்க்கிறான்.

சீமோன் அந்தப் பிரபுவின் 'லெதரிலிருந்து' செய்திருந்த வீட்டுப்பாவனைக்கான சிறிய காலணிகளைப் பார்த்து விட்டு.....)

சீமோ : ஆ.....மைக்கேல் என்ன செய்திருக்கிறாய்? ஒரு வருடத்துக்கு மெழுகு குறையாத பெரிய சப்பாத்துக்களை அல்லவா செய்யச் சொன்னார் அந்தப் பிரபு. நீ என்ன வேலை செய்துள்ளாய்? ஒரு சோடி சிறிய வீட்டுப்பாவனைக்கான காலணிகளைச் செய்துள்ளாய். எனக்கு இதனால் 'பயங்கரத்தை' உண்டாக்கிவிட்டாய்!

(சீமோன் இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது யாரோ கதவைத் தட்டுகிறார்கள். இவர்கள் ஜன்னலூடாகப் பார்க்கிறார்கள். ஒரு மனிதர் குதிரையிலிருந்து இறங்க இவர்கள் கதவைத் திறக்கின்றனர். அந்தப் பிரபுவுடன் வந்த பணியாள் மட்டும் வருகிறாள்.)

பணியாள் : வணக்கம்!

சீமோ : வணக்கம்! நாங்கள் இப்பொழுது என்ன செய்ய வேண்டும்?

பணியாள் : எனது எஜமானி என்னை இங்கே அனுப்பியுள்ளார்.

சீமோ : சப்பாத்துகளுக்காகவா.....?

பணி : எனது எஜமானுக்கு அவை தேவையில்லை. அவர் இறந்து விட்டார்.

சீமோ : என்ன.....!(திகிலுடன்) 'இறந்து விட்டார்' என்கிறீரா?

பணி : வீட்டுக்குக் கூடப் போகவில்லை. வண்டியிலேயே மரித்து விட்டார்! வீடு சேர்ந்ததும் மற்றும் வேலையாளர்களின் உதவியுடன் அவரை ஒருவாறு கீழே இறக்கினோம். எஜமானி அவரது பூதவுடலுக்கு அணியத்தக்கதான சிறிய வீட்டுப்பாவனைக்கான காலணிகளைச் செய்து வாங்கி வருமாறு அனுப்பியுள்ளார். இதுதான் நான் வந்ததன் நோக்கம்!

மைக்கேல் : இதோ நீங்கள் விரும்பும் காலணிகளும், எஞ்சிய 'லெதரும்', அவற்றைப் பிரபுவின் பணியாளிடம் கொடுக்கிறேன்.

பணியாள் : நன்றி. நன்றி. நான் போய் வருகிறேன்! (செல்கிறாள்)

பின்னணிக் குரல்: (ஒரு ஆண்டுக்காலம் ஓடி மறைகிறது.) மைக்கேல் சீமோனுடன் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கி ஆறு வருடங்களாகி விட்டன. அவன் எங்குமே செல்வதில்லை. தேவையின்றி எவருடனுமே பேசுவதில்லை. இவ்வளவு காலத்திலும் ஆக இரண்டே தடவைகள் தான் மைக்கேல் மெல்லச் சிரித்திருக்கிறான். முதல்முறை அவனுக்குச் சாரா உணவு கொடுத்தபோது.

இரண்டாவது தடவை அந்தப் பிரபு அவர்கள் கடைக்கு வந்திருந்தபோது! சீமோனுக்கிருந்த பயம் மைக்கேல் தன்னை விட்டுச் சென்று விடுவானோ என்பதுதான்! அதனால் அவனை எதுவுமே கேட்பதில்லை. ஒருநாள்....! சாரா சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சீமோன் ஜன்னல் ஓரமாக அமர்ந்திருந்து ஒரு சப்பாத்தைத் தைத்துக் கொண்டிருந்தான். மைக்கேல் ஒரு சப்பாத்துக்குப் 'பொலிஸ்' செய்து கொண்டிருந்தான். ஒரு பையன் ஓடிப்போய் மைக்கேலின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டே ஜன்னல் ஓரமாகச் சுட்டிக்காட்டி)

பையன் : மைக்கேல் அங்கள், அங்கே பாருங்கள், பாருங்கள்! ஒரு பெண்மணி இரு சிறுமிகளுடன் இங்கே வருகிறார். அச்சிறுமிகளில் ஒருத்தி 'நொண்டி' நடக்கிறாள்.

பின்னணிக்குரல்: (மைக்கேல் வேலை செய்வதனை நிறுத்திவிட்டு பையன் காட்டிய திக்கு நோக்கிப் பார்க்கிறான். இதனைப் பார்த்துச் சீமோன் ஆச்சரியப் படுகிறான். ஏனெனில் மைக்கேல் ஒருபோதும் வெளியே பார்ப்பதில்லை. ஆனால் இப்பொழுதோ கண்களை அகல விரித்து வருபவர்களைப் பார்க்கிறான். நன்கு அழகாக உடையணிந்த அந்தப் பெண் கடைக்குள் வருகிறாள்)

பெண் : வணக்கம். மிகவும் நல்லவர்களே வணக்கம்.

சீமோ : உள்ளே வாருங்கள்! உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?

(பெண்மணி மேசையருகில் கதிரையில் அமர்கிறாள். சிறுமிகள் மிரள விழித்தபடி அவளின் முழங்காலைப் பற்றியபடி நிற்கிறார்கள்.)

பெண் : இவர்களுக்கு காலணிகள் வேண்டும். மிகவும் விரைவில் தேவை!

சீமோ : நாங்கள் சிறிய காலணிகளைச் செய்ததில்லை. ஆனாலும் உங்களுக்காகச் செய்து தருவோம். எனது உதவியாளன் மைக்கேல் அவ்வாறு செய்வதில் மிகவும் திறமைசாலி!

பின்னணி: (அப்பொழுது மைக்கேல் அந்தச் சிறுமிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதனைச் சீமோன் அவதரணிக்கிறான். அவர்கள் அழகானவர்கள். ஆனால் மைக்கேல் ஏன் அவர்களை இப்படிப் பார்க்கிறான்? அவர்களை முன்னரே அவனுக்குத் தெரியுமா? சீமோன் அந்தப் பெண்மணியுடன் கதைத்து, சப்பாத்துகளுக்கான விலை குறித்து, அவற்றுக்கான அளவுகளை எடுக்க ஆரம்பிக்கிறான். அந்த 'நொண்டிப்' பிள்ளைக்கான அளவைச் சரியாக எடுக்கும்படி பெண்மணி கூறுகிறாள். அவர்கள் இருவரும் இரட்டையர். ஆனால்

ஒருவருக்கு இடதுகால் நொண்டி!) சீமோ: அந்தப்பிள்ளைக்கு ஏன் கால் நொண்டியானது? அவள் இப்படியாகவா பிறந்தாள்?

பெண் : அந்தப் பிள்ளையின் தாயார் அப்படிச் செய்துவிட்டார்!

சாரா : அப்படியானால் இந்தப் பிள்ளைகளின் தாயார் நீங்களில்லையா?

பெண் : இல்லை அம்மணி. நான் இவர்களின் தாயாருமல்லள். உறவினளுமல்லள். உண்மையில் இவர்களை யாரென்றே எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் அவர்களை நான் வளர்த்து வருகிறேன்!

சாரா : அவர்கள் உங்கள் பிள்ளைகளில்லா விட்டால் இப்படி நேசிப்பீர்களா?

பெண் : ஏன் அவர்களை நான் புறக்கணிக்க வேண்டும்? அவர்களை மிகச்சிறு பருவமுதலே நான் வளர்த்து வருகிறேன். எனக்கு ஒரு குழந்தை இருந்தது. ஆனால் அது கடவுளின் விருப்பமோ, என்னமோ இறந்து விட்டது. நான் என் குழந்தையை நேசித்ததுபோல இவர்களை நேசிக்கிறேன்! அவர்கள் எவருடைய குழந்தைகளாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை!

குரல் : (பெண்மணி இப்பொழுது முழுக்கதையையும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்)

பெண் : ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னர் இவர்களது பெற்றோர் இறந்து விட்டனர். தந்தை ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை இறந்தார். தாயார் வெள்ளிக்கிழமை இறந்தார். இக்குழந்தைகள் தந்தையார் இறந்து மூன்று நாள்களின் பின் பிறந்தனர். தாயும் மறுநாள் இறந்தார். நானும் என் கணவரும் அந்தக்கிராமத்தில் வாழ்ந்தோம். இவர்களது வீடு எமது வீட்டுக்கருகில் உள்ளது. இவர்களது தந்தை ஒரு விறகுவெட்டி. ஒரு நாள் அவர் காட்டில் மரத்தைத்தறித்தபோது அதன் கீழ் அகப்பட்டு இறந்தார். அவரது அடக்கம் முடிந்த வாரத்திலேயே இவர்கள் பிறந்தனர். இவர்கள் குடும்பம் மிகவும் வறியது. அந்தப்பெண் பிரசவ வேதனையுடன் தனிமையிற் கிடந்து, தவித்து இறந்து விட்டார். இப்படி நிகழுமென்று எனக்குத் தெரியாது! மறுநாள் காலை நான் அவளைப் பார்க்கச் சென்றேன். அதற்குள்ளேயே எல்லாம் நடந்து விட்டன. மரண வேதனையில் அப்பெண் உருண்டு புரண்டதில் இந்தப் பிள்ளையின் கால் நசிந்து விட்டது. கிராம மக்கள் இவர்களின் தாயின் உடலை எடுத்துச் சென்று அடக்கம் செய்தனர். இவர்கள் தனிமையில் விடப்பட்டனர். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை! எனது குழந்தை பிறந்து ஆக எட்டு வாரங்களே ஆகியிருந்தன. கிராமமக்கள் ஒன்று

சேர்ந்து ஆலோசித்தனர். கடைசியாக சில நாட்களுக்கு இவர்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை என்னிடம் தந்தனர். பின்னர் தாங்கள் கவனிப்பதாகச் கூறினர். நான் இவர்களைப் பராமரிக்கத் தொடங்கினேன். இந்த நொண்டிப் பிள்ளையை முதலில் நான் அவ்வளவாக கவனிக்கவில்லை. இது உயிர் வாழுமா என்ற சந்தேகம் எனக்கு! ஆனால் பாவம் என்று இவர்கள் இருவருக்கும், எனது பிள்ளைக்கும் பாலூட்டினேன். ஆனால் என்ன நடந்தது.....? இவர்கள் நன்கு வளர்ந்து வந்தனர். எனது குழந்தை இரண்டு வயதாக முன்னயே இறந்து விட்டது. எனது கணவர் ஒரு 'மில்' முதலாளி. எமக்கு நல்ல வருமானமுண்டு. சுகமாக வாழலாம். எனது குழந்தைதான் இறந்து விட்டதே. எனவே இவர்களையே எனது குழந்தைகளாக வளர்க்கிறேன். இவர்களே என் வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சி!

பின்னனி: (பெண்ணின் கண்களில் நீரரும்பியது. திடீரென மைக்கேல் இருந்த பக்கத்திலிருந்து ஒரு ஒளி பிரகாசித்தது. எல்லோரும் அவனைப் பார்த்தனர். அவன் புன்னகை செய்தபடி இருந்தான்.)

சாரா : உண்மைதான். ஒரு மனிதன் தந்தையும் தாயும் இல்லாமல் வாழலாம். ஆனால் கடவுளின் துணையின்றி வாழ முடியாது!

காட்சி IV

இடம் : சீமோன் வீடு

பாத்திரங்கள்: சீமோன், மைக்கேல், சாரா, பிள்ளைகள்

(பெண்மணியும் சிறுமிகளும் எழுந்து சென்றனர். மைக்கேல் மீண்டும் வேலையில் ஆழ்ந்தான். சீமோனையும் சாராவையும் பார்த்து)

மைக்கேல் : எனது எஜமானர்களே, வணக்கம்! கடவுள் என்னை மன்னித்து விட்டார். நீங்களும் இவ்வளவு காலமும் நான் ஏதாவது தவறாக செய்திருந்தால் மன்னிக்குமாறு வேண்டுகிறேன்!

(அப்பொழுது அவன் மீது ஒரு ஒளி பிரகாசிப்பதை அவர்கள் காண்கின்றனர்)

சீமோ : மைக்கேல் நீ ஒரு சாதாரண மனிதனல்லன். நான் உன்னை எதுவும் கேட்டதில்லை. ஆனால் இதனைச் சொல்! நான் உன்னை வீதியிலிருந்து வீட்டுக்குக் கொண்டு போனபோதும் துக்கமாகவே இருந்தாய். ஆனால் எனது மனைவி உணவு தரும் போது முதல்

முறையாகச் சிரித்தாய். பின்னர் அந்தப் பிரபு எம்மிடம் வந்து 'சப்பாத்துகளுக்கு ஆர்டர்' செய்த போதும் இரண்டாவது தடவையாக சிரித்தாய்! இப்பொழுது இந்தப் பெண்மணி இரண்டு பெண்பிள்ளைகளுடன் இங்கு வந்த போதும் மூன்றாவது தடவையாக சிரித்தாய். தயவு செய்து எனக்குச் சொல்! உனது முகம் ஏன் இப்படிப் பிரகாசிக்கிறது? ஏன் ஆக மூன்று தடவைகள் மட்டுமே நீ சிரித்தாய்?

மைக்கேல் : என் மீது ஒளி பிரகாசிப்பதற்குக் காரணம் என்னை மன்னித்து விட்டமை யாலேயே! முதலில் கடவுள் என்னைத் தண்டித்திருந்தார். இப்பொழுது மன்னித்து விட்டார். நான் மூன்று தடவைகள் சிரித்தமைக்குக் காரணம் கடவுள் கற்பித்தபடி மூன்று உண்மைகளைத் தரிசித்தமையாலேயே! முதலில் உங்கள் மனைவி என்மீது அன்பு காட்டி உணவளித்தபோது சிரித்தேன். பின்னர் அந்தப்பணக்காரப் பிரபு 'சப்பாத்துகளுக்கு ஆர்டர்' செய்த போது இரண்டாவது தடவையாகச் சிரித்தேன். இப்பொழுது இந்த இரு பெண்பிள்ளைகளையும் பார்த்தபோது மூன்றாவது தடவையாகவும், கடைசியாகவும் சிரித்தேன்...!

சீமோ : மைக்கேல் கடவுள் ஏன் உன்னைத் தண்டித்தார்? அந்த மூன்று உண்மைகளும் யாவை? நான் அதனையறிய விரும்புகிறேன்.

மைக் : எனது கீழ்ப்படியாமைக்காகவே கடவுள் என்னைத் தண்டித்தார். நான் ஒரு தேவ தூதனாகச் சுவர்க்கத்தில் இருந்தேன். ஆனால் கடவுளின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை. கடவுள் என்னை ஒரு பெண்ணின் ஆவியைத் தம்முன் கொண்டு வருமாறு பணித்தார். நான் பூவுலகிற்கு வந்து நோயாளியாகக் கிடந்த அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தேன். அவள் இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பெற்றிருந்தாள். அவர்கள் தம் தாயருகில் பலமற்றவர்களாகக் கிடந்தனர். அப்பெண் என்னைக் கண்டதும், கடவுள் தன்னுயிரை எடுப்பதற்காக அனுப்பிய தூதன் என்பதனைக் தெரிந்து கொண்டாள். "தேவ தூதனே, என் கணவன் மரம் விழுந்து இறந்து போனார். எனக்குத் தாயோ, சகோதரியோ யாருமில்லை. யாரும் என் குழந்தைகளுக்கு உதவப் போவதில்லை. தயவு செய்து என்னை உயிரோடு வாழவிடு! எனது குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டி, அவர்களை பலமுள்ளவர்களாக வளர்க்குமுன் நான் சாக விரும்பவில்லை! எனவே இரு

குழந்தைகளையும் அவளது மார்பிலேயே விட்டு, அவளதுயிரைப் பறிக்காமல் நான் சுவர்க்கத்திற்குத் திரும்பினேன். கடவுளிடம் இப்படிச் சொன்னேன். “நான் அப்பெண்ணின் உயிரைப் பறிக்க முடியாது. அவளின் கணவன் மரம் விழுந்து இறந்துள்ளான். அவள் இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பிரசவித்துள்ளாள். அக்குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டிப் பராமரிக்கவும், பலமடையச் செய்யவும் தன்னை அனுமதிக்கும்படி அவள் கேட்டாள். குழந்தை தாயினதோ, தந்தையினதோ அரவணைப்பு இன்றி வாழ முடியாதே! “அதனால் நான் அவளை உயிரோடு விட்டு வந்தேன்! ஆனால் கடவுள் சொன்னார் “போ. அந்தப் பெண்ணின் உயிரை எடு. மூன்று உண்மைகளைக் கற்றுக் கொள். மனிதனில் என்ன உள்ளது? மனிதனுக்கு எது அனுமதிக்கப்படவில்லை? மனிதன் எதனால் வாழ்கிறான்?” இவற்றை எப்பொழுது நீ கற்றுக் கொள்கிறாயோ, அப்பொழுதே சுவர்க்கத்திற்குத் திரும்பலாம்! நான் மீண்டும் பூவுலகு வந்து அப்பெண்ணின் உயிரை எடுத்தேன். குழந்தைகள் அவள் மார்பிலிருந்து புரண்டன. அவளது உடல் அவர்கள் மேல் புரண்டது. ஒரு பிள்ளையின் கால் அதனால் நசிந்தது.

நான் அக்கிராமத்தை விட்டகன்றேன்; அவளது உயிரைக் கடவுளிடம் கையளிக்க! ஆனால் பலத்த காற்று வீசியது. எனது இறக்கைகள் வீழ்ந்தன. அப்பெண்ணின் ஆவி கடவுளைச் சென்றடைந்தது. நான் பூமியில் தெருவோரத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தேன்!

(சீமோனுக்கும் சாராவுக்கும் மைக்கேல் யார் என்பது தெளிவாகியது0

சீமோ சாரா: (ஆனந்த மிகுதியில்) ஆ.....அப்படியா.....தேவ தூதலு நீங்கள்.....நீங்கள்.....!

தேவ : நான் தரையில் வீழ்ந்தேன். ஆடைகளில்லை. முழுநிர்வாணியாக! எனக்கு முன்னர் மனிதத் தேவைகளே தெரியாது. ஆனால் குளிரும், பசியும் நான் மனிதனாகிய பின்னர் தெரிந்தன. நான் விழுந்த இடத்திற்குச் சற்றுத் தோலைவில், தெருமுனையில் ஒரு தேவாலயம் தெரியவே அங்கு சென்றேன். அது பூட்டப் பட்டிருந்தது. அதன் முன்பாக காற்றும், மழையும், குளிர்ந்தாக்கத்தக்கதாக நான் கிடந்தேன். திடீரென ஒரு மனிதன் அண்மையில் வரும் சத்தம் கேட்டது. அதுமாலைப் பொழுது. அந்த மனிதன் தனக்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டு கையில் ஒரு சோடி பாத அணிகளூடன் வந்தான்.

அவனே நான் முதற்கண்ட மனிதன். ஆனால் அவன் என்னைக் கண்டதும் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். தனதுடலைப் பாதுகாப்பதுபற்றியும், தனது மனைவி மக்களை எப்படிப் பராமரிப்பது என்றும் பேசிக் கொண்டான். நான் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த மனிதனோ தன்னையும், தனது மனைவி, பிள்ளைகளைப் பற்றியும் அங்கலாய்க்கிறான். இவன் எனக்கு உதவி செய்ய மாட்டான். அவன் கோபத்துடனும், அச்சத்துடனும் என்னைக் கடந்து சென்று வீதியின் மறுபக்கத்தையடைந்தான்! ஆனால் திடீரென அவன் என்னை நோக்கி வருஞ்சத்தத்தை நான் கேட்டேன்! அந்த மனிதன் இவனே தான்! இப்பொழுது அவன் முகம் மலர்ந்திருந்தது. அதிலே கடவுளின் கிருபை பிரகாசித்தது. அவன் என்னை எடுத்து, ஆடையணிவித்து, தன் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தான்! நாம் வீட்டையடைந்ததும் ஒரு பெண் எங்களைக் கண்டாள். அவளோ நான் பார்த்த முதல் மனிதனிலும் மூர்க்கமானவளாக இருந்தாள்! அவள் வாயிலிருந்து அமங்கலமான வார்த்தைகள் வெளிப்போந்தன. அவள் என்னை மீண்டும் குளிரிலே தள்ள விரும்பினாள். அப்படி அவள் செய்திருந்தால் அப்பொழுதே செத்திருப்பாள்! ஆனால் அவள் கணவனோ திடீரென அவளுக்குக் கடவுளை நினைவுபடுத்தினான். அவளும் திடீரென மனம் மாறினாள். அவள் எனக்கு உணவு தந்து அன்புடன் பார்த்தாள். இப்பொழுது அவளைச் சூழ்ந்திருந்த 'மரண இருள்' விலகியது. அவளுயிர் பெற்றவளாக, கடவுளிலே தங்கியிருப்பவளாக இருப்பதனைக் கண்டேன். மனிதனில் என்ன இருக்கிறது? என்று கடவுள் கற்பித்த முதற் பாடத்தை நான் தரிசித்தேன். அதனால் மகிழ்ந்து சிரித்தேன். ஆனால் முழுமையும் நான் கற்கவில்லை. மனிதனுக்கு என்ன அனுமதிக்கப்படவில்லை? மனிதன் எதனால் வாழ்கிறான்? என்பவைகளை நான் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

நான் உங்களுடன் வாழத் தொடங்கி ஒரு வருடம் ஓடியது. ஒரு மனிதன் தனது காலணிகளைப் புதிதாகச் செய்விக்கவும், அவை ஒருவருடத்திற்கேனும் மாற்றமடையா மலிருக்கத்தக்கதாகச் செய்யுமாறும் கேட்டு உங்களிடம் வந்தான். நான் அவனை பின்னாலிருந்து பார்த்த போது அவன் என் நண்பன் என்பதனையறிந்தேன். அவனும் இறந்து போன ஒரு தேவ தூதனே. என்னைத் தவிர வேறு யாருமதனையறியார். எனக்குத் தெரியும், மாலைப் பொழுதாகுமுன் அந்தப் பிரபு மரித்து விடுவான் என்று! "அவன் ஒரு வருடத்துக்கு ஆயத்தம்

செய்கிறான். அவனுக்குத் தெரியவில்லை அன்று மாலையே அவன் இறந்து விடுவான் என்பது!” மனிதனுக்கு என்ன அனுமதிக்கப்படவில்லை? என்று கடவுள் சொன்ன இரண்டாவது உண்மையினை உணர்ந்தேன். ஏற்கனவே மனிதனில் என்ன இருக்கிறது என்பதனை அறிந்தேன். இப்பொழுது மனிதனுக்கு என்ன அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதனையறிந்தேன். இதனால் நான் இரண்டாவது முறையாகச் சிரித்தேன்! எனது நண்பனான தேவ தூதனைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன். கடவுளுக்கு நன்றி. இரண்டாவது உண்மையையும் நான் கற்று விட்டேன்.

இன்னும் நான் முழுமையாகக் கற்கவில்லை. மனிதன் எதனால் வாழ்கிறான் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எனவே கடவுள் கடைசிப் பாடத்தைப் புகட்டும்வரையும் நான் காத்திருந்தேன். ஆறாவது வருடம் - உங்களுடனிருந்த பொழுது - அந்தப் பெண்ணுடன் வந்த இரு சிறுமியரையும் பார்த்தேன். அவர்கள் எப்படி இந்த உலகில் வாழ்கிறார்கள் என்பதனையுமறிந்தேன். அந்தப் பெண் சொன்ன கதையைக் கேட்டபோது “இந்தச் சிறுமியரின் தாய் இவர்களுக்காகத் தன்னை உயிர் வாழ விடுமாறு இரந்ததை எண்ணினேன். தந்தை, தாயில்லாது அவர்கள் வாழ்வது கஷ்டம் என்று நானும் நம்பினேன். ஆனால் அந்நியப் பெண் ஒருத்தி அவர்களைத்தன் பிள்ளைகளாகக் கருதி வளர்ப்பதையும், அவர்களுக்காக மனமுருகி நிற்பதையுங் கண்டு அப்பெண்ணிலே கடவுளின் பிரசன்னத்தைத் தரிசித்து ‘மனிதர்கள் எதனால் வாழ்கிறார்கள்?’ என்பதையும் தெரிந்து கொண்டேன். கடவுள் தமது கடைசிப் பாடத்தையும் எனக்குப் புகட்டி எனது பாவத்தை மன்னித்து விட்டார். இதனால் மூன்றாவது முறையாக நான் சிரித்தேன்!’

பின்னணிக் குரல்: இப்பகுதி ஒளி, ஒலி சமிக்ஞைகள் மூலம் செய்து காட்டப் பட வேண்டும் அப்பொழுது தேவதூதனுக்கான ஆடைகள் அவன் மேல் வீழ்ந்தன. அவனுடையலங்காலத்தைப்பிறர் காண முடியாதபடி ஒளிவெள்ளம் அவனை நிறைத்தது. அவனது குரல் ஒங்கி உரத்து ஒலித்தது. அது சொர்க்கத்தின் குரல். தேவதூதன் சொன்னான் “நான் அறிந்து கொண்டேன். “மனிதர்கள் வாழ்வது தாம் சுமக்கும் பொருள்களாலன்று. அன்பினால் மட்டுமே!” தேவ தூதன் பாடினான். சீமோன் வீடு அந்தக் காணத்தினால் அசைந்தது. கூரை திறந்தது. மண்ணிலிருந்து விண்ணுக்கு வழியாக நீண்ட தீ நாக்கு எழுந்தது. சீமோனும், மனைவியும், பிள்ளைகளும் நிலத்தில் வீழ்ந்தனர். தேவ தூதன் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றான்! சீமோன் சில நிமிடங்களில் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது தனது வீடு முன்பிருந்தது போலவே இருப்பதைக் கண்டான். அங்கு அவன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரைத் தவிர வேறொருவருமில்லை!

யார் பெரியவர்?

ஓரங்க நாடகம்

நேரம் 15 நிமிடம்

இடம்: வீதி, வயல்வெளி, குளம்

பாத்திரங்கள்: 1.மல்லிகா, 2. அகல்யா, 3. அகல்யாவின் தாய், 4. மல்லிகாவின் தாய், 5. அகல்யாவின் பாட்டி, 6. சில ஆண்கள்

பாடல்கள்: (மேடையேற்றும்போது பொருத்தமானவற்றைச் சேர்க்கவும்)

பின்னணி: இன்று உயிர்த்தெழுந்த ஞாயிறு தினம். அதிகாலை நேரம். மனிதகுலத்தின் ஆன்மீக விடுதலைக்காக, நல்வாழ்வுக்காக இயேசுபிரான் தம்மையே சிலுவையில் பலியாகத் தந்து, அடக்கம் பண்ணப்பட்டு, மீண்டும் மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்த தினம் இது. எல்லா இதயங்களிலும் இந்த உயிர்த்தெழுதல் இன்று புதிய மலர்களின் வாசனையாகப் பரிணமிக்க வேண்டும்!

காட்சி I

மல்லிகா: அகல்யா நாங்கள் இருவரும் இன்று புதிய உடைகளை அணிந்திருக்கிறோம். இந்தச் சிறிய வீதியின் எல்லையிலுள்ள வயல்வெளிகளைச் சென்று பார்ப்போமா? காலையிலேயே பெய்த மழைநீர் வெள்ளமாக ஓடுவதனைப் பார்க்க எனக்கு மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது....!

அகல்யா: மல்லிகா, நாங்கள் இருவரும் சிறிய பிள்ளைகள். அதிலும் நீ ஆகக் குழந்தைப்பிள்ளை. இந்த வெள்ளத்தில் விளையாட எனக்கும் ஆசைதான். அதுவும் வயல்வெளியிலுள்ள சிறிய குளத்தில் பெரிய சத்தத்துடன் வெள்ளம் போய் விழுந்து இரைச்சல் எழுப்புதலைப் பார்க்க மனந்துடிக்கிறது. ஆனால் நமது அம்மா மாருக்கு இது பிடிக்காதே! ஏதுந்தவறுதலாக நடந்து விட்டால் என்ன செய்வது...?

மல்லிகா: அகல்யா அப்படி யொன்றும் வராது. நான் உன்னிலும் பார்க்கச் சிறியவளானாலும் பயந்தவளல்லள். வா, துணிச்சலோடு விளையாடுவோம். வயல்வெளியிலுள்ள குளத்தையும், அதிலே போய் வெள்ளம் விழுந்து இரைச்சல் எழுப்புதலையும் பார்ப்போம்!

(இருவரும் தண்ணீரை எற்றி விளையாடியபடி வயல்வெளிக்குச்

செல்கின்றனர்)

மல்லிகா : என்ன ஆச்சரியம் அகல்யா, இங்கே பார் வெள்ளம் எவ்வளவு வேகமாக வந்து விழுகிறது. இந்தச் சிறிய குளத்துள் இறங்கி நீச்சலடிக்க வேண்டும் போல ஆசை துள்ளுகிறது....! (அவள் குளத்தை நோக்கி ஓடுகிறாள்...)

அகல்யா : இப்படி ஓடாதே....அதுவும் சப்பாத்துகளுடன். முதலில் அவற்றைக் கழற்றுவிடும். அவற்றைக் கையில் எடுத்துக் கொள்வோம்....!(அப்படியே செய்கின்றனர்) சரி, வெள்ளம் சட்டையை நனைக்கப்போகிறது. முழங்காலுக்கு மேல் சட்டைகளை உயர்த்திப் பிடிப்போம்.... (அப்படியே செய்கின்றனர்) மெல்ல, மெல்லப் போவோம்...!

மல்லிகா : வெள்ளம் முழங்கால்களுக்கு மேல் வருகிறது!

அகல்யா : இனி நீ முன்னுக்குப் போகாதே. மிகவும் ஆழமாக இருக்கிறது போலும். எனக்கு பயமாக இருக்கிறது....!

அகல்யா : பயப்படாமல் வா, எனக்கு எந்த ஆழத்திற்கும் பயமில்லை. தண்ணீரில் நன்றாக விளையாடு. ஆனால் கவனமாக நட. (அப்பொழுது மல்லிகா விசிறிய நீரும் சேறும் அகல்யாவின் உடைகளையும், மூக்கையும் கண்களையும் மறைத்தன) என்ன, எனது சட்டையையும் முகத்தையும், கண்களையும் சேறு பூசி விட்டாயா? பார் உன்னை என்ன செய்கிறேன்? (சேற்றையும் நீரையும் மல்லிகா மீது எற்றுகிறாள்)

மல்லிகா : இது என்ன சங்கடமாகி விட்டது? நான் வீட்டுக்கு ஓடப்போகிறேன். (குளத்திலிருந்து கரைக்கு வந்து வீட்டுக்கு ஓடுகிறாள். அப்பொழுது அகல்யாவின் தாய் இருவரையும் பார்த்து விடுகிறாள். அவளுக்கு கோபம் வந்து விட்டது)

அக.தாய் : நீ ஒரு கெட்ட பிள்ளை. என்ன வேலை செய்து விட்டு ஓடுகிறாய்?

மல்லிகா : தற்செயலாக அது நடந்து விட்டது. நான் வேண்டுமென்று அப்படிச் செய்யவில்லை! (மல்லிகா அப்படிச் சொன்னதும் அகல்யாவின் தாய் அவளைப் பிடித்திழுத்துப் பிடரியில் அடிக்கிறாள். மல்லிகா உரத்து அழுகிறாள்.) ஐயோ, அம்மா...அம்மா!

சத்தத்தைக் கேட்டு மல்லிகாவின் தாய் ஓடி வருகிறாள். தெருவில் வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள் திரண்டு நிற்கிறார்கள்.

மல்தாய் : ஏன் என் பிள்ளையைப் போட்டு அடித்தாய்? என்ன அநியாயம்ஸ
இந்தச் சின்னப்பிள்ளையைப்போட்டு இந்த இராட்சசி
அடிக்கிறாளே... (பலத்த குரலில் கூடி நின்றவர்களிடம்
முறையிடுகிறாள்)

ஆண்கள் : I (இரு பகுதியினரும்) என்ன சத்தம் இங்கே? யார் இந்த
ப்பிள்ளைக்கு அடித்தது?

II ஓ, உன்னுடைய பிள்ளை செய்த வேலையைப் பார். எனது
பிள்ளையின் புதிய சட்டை, மூக்கு, கண்கள் எல்லாவற்றிலும்
சேற்றை வாரி இறைத்து விட்டு சம்மா நடிக்கிறாள்....!

III தவறுதலாக நடந்து விட்டதென்று சொன்ன பிறகும் இந்த
முரட்டுப் பெண் அவளின் பிடரியில் அடிக்கலாமா? இரக்கமற்ற
பிசாசு.

IV இன்னும் என்ன சொல்ல இருக்குது? செய்ததையும் செய்து
விட்டு அரக்கி, முரடி என்று அர்ச்சனையா.....?

அக.பாட்டி : நண்பர்களே இங்கு நடப்பதைப் பாருங்கள். கொஞ்சமாவது
யோசித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? ஈஸ்டர் திருநாள்
மகிழ்ச்சிக்குரிய காலமல்லவா? ஒருவர் மண்டையை ஒருவர்
உடைக்கும் காலம் அல்லவே? எல்லாரும் சமாதானமாக உங்கள்
வீடுகளுக்குப் போங்கள்.

பலகுரல்கள் : கிழவி தங்களுக்குப் புத்தி சொல்கிறாள்! (ஏளனமாகச் சிரித்துக்
கொண்டே மோதல்களில் ஈடுபடுகின்றனர்)

(அகல்யா தனது சட்டையிலும் முகத்திலும் படிந்திருந்த சேற்றைக் கழுவி
விட்டு மீண்டும் பக்கமாகவுள்ள குளத்திற்குச் செல்கிறாள். மல்லிகாவும் அவள்
பின்னே போகிறாள்.)

அக.பாட்டி : உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும். சண்டை போடுவதை
நிறுத்துங்கள். நல்லநாளில் இப்படிக்க கலவரம் செய்யாதீர்கள்!

(அகல்யா ஒரு கூரான கல்லை எடுத்து சிறுவாய்க்கால் ஒன்று தோ
ண்டுகிறாள். அதன் வழியே குளத்து நீர் தெருவுக்குப் பாய்கிறது. மல்லிகா ஒரு
குச்சியை அந்த நீரில் மிதக்க விடுகிறாள்.)

அகல்யா : மல்லிகா அதனைப்பிடி, அதனைப் பிடி....! (இருவருமாக
சண்டையிட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களிடையே நுழைந்து செல்
கிறார்கள். அகல்யாவின் பாட்டி அதனைப் பார்த்து
விட்டு—இருவரும் சிநேக பாவத்துடன் சிரிக்கிறார்கள்.)

அக.பாட்டி : (சண்டையிடுபவர்களைப் பார்த்து) உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லையா? நீங்கள் இந்த இரு பெண்பிள்ளைகளுக்குமாக வீணாகச் சண்டை போடுகிறீர்கள். ஆனால் அவர்களைப் பாருங்கள். அவர்கள் அப்போதே தமது கோபத்தை மறந்து விட்டார்கள். அவர்கள் ஒன்றாகச்சிரித்து விளையாடுகிறார்கள். உண்மையில் உங்களிலும் பார்க்கப் பெரியவர்கள் - புத்திசாலிகள் அவர்களே! (சண்டையிட்டவர்கள் அதனைக் கவனித்துவிட்டு தலைகுனிந்து செல்கின்றனர்)

பின்னணி : “ஒருவன் சிறுபிள்ளையைப்போலாகாவிட்டால் தேவனுடைய ராச்சியத்தை சுதந்தரிக்கமாட்டான்!”

‘நிலக்கிழார்!’

பாத்திரங்கள்: புவனா, வதனா, வசந்தன், சாத்தான்

நேரம்: முன்னிரவு

45 நிமிடங்கள் காட்சி | இடம்: வதனாவின் வீடு

(புவனாவும், வதனாவும் உரையாடுகிறார்கள்)

புவனா : என்ன வதனா..எப்படித்தான் இந்தப் பட்டிக்காட்டில் காலத்தைக் கடத்துகிறாயோ? எனக்கு இங்கு வந்த இரண்டு நாள்களிலேயே அலுப்புத்தட்டிவிட்டது! இங்கு பார்ப்பதற்குத்தான் என்ன இருக்கிறது? வெறும் வயல்வெளிகளும், கால்நடைகளும், கரடுமுரடான ஒழுங்குகள், தெருக்களும்....!

வதனா : என்ன அக்கா வாயில் வந்தபடி யெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்...? இது அமைதியான கிராமம். எனது கணவர் ஒரு விவசாயி. நல்ல பயிர்ச்செய்கையாளர். கிராமத்து மக்களும் மிகவும் நல்லவர்கள். சூதுவாது அறியாதவர்கள்! எப்போதும் உழைத்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். நாங்களும் தான்...!

புவனா : என்ன உனது புருஷனையும், இந்த ஊரையும் நீதான் புகழ்ந்து கொள்ள வேண்டும். பட்டின வாழ்க்கையின் ‘சொகுசு’ உனக்குத் தெரியவில்லை. நீயும் உன் கணவரைப்போல அசல் பட்டிக்காட்டு ஆளாக மாறிவிட்டாய். இங்கு பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? ஒரு திரையரங்கு உண்டா? பூங்காக்கள் உண்டா? விரும்பியவற்றை வாங்கி உண்பதற்கும், உடுப்பதற்கும் கடைகள் தான் எதுவுமுண்டா?

வதனா: அவை இல்லையென்பது உண்மைதான் அக்கா! ஆனால் உங்கள் பட்டினத்தில் இல்லாத நிம்மதி, அமைதி, மனச்சந்தோஷம் இங்கே நிறைய உண்டு. இந்தக் கிராமத்தையும் இந்த வாழ்க்கையையும் நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். நேசிக்கிறேன்.....!

புவனா : என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறாய்...! சுத்தப்பட்டிக்காட்டு. பட்டினத்தில் என்றால் என்ன மாதிரியெல்லாம் அழகான காட்சிகள், திரையரங்குகள், பூந்தோட்டங்கள், சிற்றுண்டிச்சாலைகள், நகைமாளிகைகள், விதவிதமான உடையணிந்த ஆண்களும், பெண்களும், ஏன், எனது பிள்ளைகள் கூட எப்படியெல்லாம் வேளைக்கு வெவ்வேறு வித உடையணிந்து மகிழ்ச்சியோடு

உலாவுவார்கள்? நன்றாகச் சாப்பிடலாம், பானம் அருந்தலாம். பரவசமான வாழ்க்கை பட்டினத்திலே தான்....!

வதனா : என்னவோ எனக்கு இந்த வாழ்க்கைதான் பிடித்திருக்கிறது. கஷ்டமான வாழ்க்கையாகப்படலாம். ஆனால் இங்கே கவலைகள் இல்லை...! உங்களுக்கு வசதிகள் கூட, வருவாயும் கூட வேண்டும். ஒரு நாளைக்கு ஆடம்பர வாழ்வு. மறுநாள் பிச்சைக்காரர் ஜீவியம். இதுதான் உங்கள் பட்டின வாழ்க்கை. ஆனால் நாங்கள் எப்போதும் பாதுகாப்பாகவே இருக்கிறோம். பண ஆசை எமக்கில்லை. பகட்டு வாழ்க்கையும் தேவையில்லை.

புவனா : வதனா போதும், போதும்! உனது பிரசங்கத்தை நிறுத்து! (சிரிக்கிறாள்) உனக்குப் பட்டின வாழ்க்கை தெரியாது. புரியாது. உனது கணவன் மிருகத்தைப்போல வேலை செய்கிறான். நீயும், உனது பிள்ளைகளும் அதனையே பின்பற்றுகிறீர்கள். இதிலிருந்து எப்படி நீங்கள் மீள்வீர்கள்....?

வதனா : நல்லது. நீ சொல்வதெல்லாம் சரி தான். ஆனால் உங்கள் பட்டினத்தில் இல்லாத தொல்லைகளே இல்லை, ஒருவரை ஒருவர் கழுத்தறுப்புச் செய்து சுகபோக வாழ்வுக்குச் சண்டை போடுவீர்கள். உனது கணவரைச் சாத்தான் சாராயக் கடைக்கும், சூதாட்டத்திற்கும் இழுத்துச் செல்லும்போது எல்லாவற்றையும் இழந்து விடுவீர்கள். இருந்து பாரேன். அக்கா என்ன நடக்கப் போகிறதென்று....!

வசந்தன் : உண்மையிலேயே வதனா சொல்வதுதான் சரி. நாங்கள் விவசாயிகள். எப்பொழுதும் வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள். கெட்ட எண்ணங்கள் எமக்குள் உருவாக, எமக்கு நேரமே கிடையாது. எங்களுக்கெல்லாம் போதிய நிலம் இல்லை யென்பது தான் உள்ள ஒரேயொரு கவலை. எனக்குப் போதிய நிலமிருந்தால் எந்தப் 'பேய்க்கும்' பயப்பட மாட்டேன்....!

புவனா : சரி.... நேரமாகிவிட்டது. நாங்கள் படுக்கைக்குப் போவோம்....!(தேநீர் கிண்ணங்களைக் கழுவி வைத்துவிட்டு இரு சகோதரிகளும் படுத்துக் கொள்கின்றனர்)

சாத்தான் : (வசந்தனின் காதில் படும்படியாக) எல்லாம் சரி. நாங்கள் ஒரு பந்தயம் நடத்திப் பார்ப்போம். நான் உனக்கு நிறைய நிலம் தருகிறேன். அதன் பயனாக நீ எனது ஆளாகமாறு வாய்.....!(சிரிக்கிறாள்)

பாத்திரங்கள்: வசந்தன், வதனா, விவசாயி, வேலுப்பிள்ளை.

வசந்தன் : நிலமிருப்பவன்தான் இந்தக் கிராமத்திலேயே பெரியவன். எனக்கு எவ்வளவு நிலமிருக்கிறது? மிகச் சிறிய அளவுதான். அதிகமான விவசாயிகளும் என்னைப் போலத்தான் சிறுநிலம்பரப்புடன் வாழ்த்துக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தச் சீமாட்டி செல்லம்மாவுக்கு கிராமத்தைவிடப் பெரிய அளவுக்கு முன்னூறு ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. வயல்கள் பூந்தோட்டம், தோட்டங்கள் என்று எத்தனையே வகை அவளுக்கு....?

வதனா : அதுதான் ஒவ்வொரு முறையும் அந்தப் பழைய இராணுவவீரன் மூலம் அவள் நம்மிடம் பணம் கறக்கிறாளே. ஒரு நாளைக்கு மாடு நெல்லைமேய்ந்துவிட்டது, மறுநாள் ஆடுதோட்டத்துக்குள் புகுந்து மிளகாய்க்கன்றுகளை அழித்து விட்டது, மூன்றாம் நாள் பசு பூந்தோட்டத்தைப் பாழாக்கிவிட்டதென்று தண்டப் பணம் செலுத்துகிறோமே!

வசந்தன் : இனி மாரி காலம் வந்து விட்டது. பழைய இராணுவ வீரனின் பாதுகாப்பும் சீமாட்டிக்குத் தேவையில்லை. எல்லாரும் தங்கள் கால்நடைகளை வளர்ந்த, புல்லுள்ள இடங்களில் கட்டி மேய்க்கிறார்கள். நமக்கும் அந்த தொல்லை வராது...!

வதனா : அது சரிதான். இந்த விடயம் நீங்கள் கேள்விப்படவில்லையா? செல்லம்மா தனது முன்னூறு ஏக்கர் நிலத்தையும் விற்கப் போகிறதாகச் சொல்கிறாராமே!

வசந்தன் : நானும் கேள்விப்பட்டேன். முன்னூறு ஏக்கர் நிலத்தை எவரால் வாங்க முடியும்...பணம் வேண்டுமே!

வதனா : உங்களுக்குத் தெரிந்தது இவ்வளவு தானாக்கும். கிராமத்து விவசாயிகள் ஒரு சங்கம் அமைத்து அதன் மூலம் கூட்டாக நிலத்தை வாங்க முயற்சிக்கிறார்களாம்!

வசந்தன் : அது ஒரு போதும் சரிவராது. இந்தச் சனங்களிடையே ஒற்றுமை நீடித்து நிலவ வேண்டுமே....! சாத்தான் அவர்களுடைய மனங்களைக் குழப்பியடித்து விடுவான்....!

வதனா : உண்மைதான். இப்பொழுது அவர்கள் முன்பிருந்த ஆர்வத்தோடு நிலம் வாங்க முன்வரவில்லையாம். கிழவி நிலத்தைப் பகுதி, பகுதியாகப் பிரித்து கொள்ளை லாப விற்பனை செய்ய

முயற்சிக்கிறாராம்!

வசந்தன் : அதுவும் நல்லதுதான். நான் என் சிநேகிதன் மூலமாக 40 ஏக்கர் நிலம் வாங்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். கிழவியும் சம்மதம் தெரிவித்துள்ளார். முதலில் அரைவாசிப் பணமும், பின்னர் ஒரு வருடத்துக்குள் மீதிப் பணமும் செலுத்த வேண்டும்.

வதனா : நல்ல ஏற்பாடு வசந்த். நாம் வைத்திருக்கிற பணத்தோடு இன்னும் குதிரைகள், கோழிப்பண்ணை, முதலியவற்றிலும் சிலவற்றை விற்று நிலத்தை வாங்கிவிடுவோம்....!

வசந்த் : அப்படியே செய்வோம்....!

(ஒளிமாற்றம்) (சில வினாடிகள் செல்ல)

வசந்தன் : நான் இப்பொழுது 40 ஏக்கர் நிலத்துக்குச் சொந்தக் காரன். திறமையான சாகுபடி செய்வேன். பணம் சேர்ப்பேன். இன்னும் அதிகம், அதிகமாக விளைநிலங்களை வாங்குவேன்.....

எனது பண்ணையில் பயிர்கள் செழித்து வளர்கின்றன. பூக்கள் மலர்கின்றன. காய்கறிகள் நிறைந்துள்ளன. எனது மனம் மகிழ்ச்சியால் பூரிக்கிறது. எனது முன்னைய நிலைமை மாறி விட்டது....!

(வயல் நிலங்கள் - ஆடுகள் - மாடுகள் தெரிதல்)

வசந்தன் : இந்தக் கிராமத்துச் சனங்களே இப்படித்தான். மற்றவனுடைய காணிக்குள், தங்கள் மிருகங்களை மேய விட்டு, பயிர்களை நாசமாக்கி பழகி விட்டது இவர்களுக்கு! நிச்சயமாக ஒரு பாடம் கற்பித்தாகத்தான் வேண்டும்.....!

ம்.....போதாது என்று இரவில் வந்து மாங்காய்களையும் தறித்து எடுத்து விடுகிறார்கள்.

நீதிமன்றத்துக்குத்தான் போக வேண்டும்...!

(போகிறான்)

வசந்தன் : அங்கு போயும் அலுவலில்லை. நீதிபதியும் கள்வர்கள் பக்கம்தான். அவர்களிடம் பணம் கறக்கிறானோ? (யோசிக்கிறான்) இல்லாவிட்டால் எனது வீட்டைக் கூட நெருப்பு வைத்து விடுவதாக வீரம் பேசுவார்களா?

ஒரு விவசாயி: உங்களுக்குத் தெரியுமா வசந்த், கிராமத்திலுள்ள பலர் வேறு மாவட்டத்துக்கு இடம் பெயர்ந்து போகிறார்களாம்.

வசந் : எனக்கென்ன அதைப்பற்றி? நான் எனது நிலத்தை விட்டுப் போகப் போவதில்லை. அவர்கள் போனால் மேலும் அதிக நிலம் எமக்குக் கிடைக்கும். இன்னும் வசதியாக வாழலாம்...!

விவசாயி: நான் பல மாவட்டங்களுக்கூடாக வந்திருக்கிறேன். நான் இருந்து வந்த விகவமடுப் பிரதேசம் வளமானது. நல்ல நீர் வளமுடையது. அங்கு பலர் புதிதாக வருகிறார்கள். ஒரு சங்கம் அங்குண்டு. அதில் சேர்ந்துவிட்டால் ஒவ்வொருவருக்கும் 25 ஏக்கர் நிலம் இலவசமாகக் கொடுக்கிறார்கள். பொன் விளையும் பூமி அது.

வசந் : அப்படியா....! (யோசிக்கிறான்) சரி, நான் மட்டும் ஏன் இங்கே கிடந்து பாடுபட வேண்டும்? எனது வீட்டையும், நிலத்தையும் விற்று விட்டு ஒரு புதிய வாழ்க்கையை ஏன் தொடங்கக் கூடாது? இந்தக் கிறிஸ்துப் பிடித்த கிராமத்துச் சனங்களுடன் காலங்கழிப்பதனை விட ஒரு புதிய இடத்துக்குப் போய் புதிய வாழ்க்கை தொடங்க வேண்டியதுதான். எதற்கும் கோடை காலம் வரட்டும்....!

வதனா : நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். இங்குள்ள யாவற்றையும் விற்று விட்டுப் போக வேண்டியதுதான்...!

வீடு, நிலம், கால்நடைகள் எல்லாவற்றையும் கொள்ளைலாபத்திற்கு விற்கலாம்....

வசந்தன் : அப்படியே செய்வேன்....!

(திரை) இடமும், பாத்திரங்களும்

புதிய ஊர், புதிய வீடு

வதனா, வசந்தன், பிள்ளைகள்

காட்சி III

வசந்தன் : வதனா, இது அற்புதமான இடந்தான். கொள்ளை மலிவில் நிலங்களை வாங்கினோம். வளமான நீர்வளம் இருக்கிறது. 'தொட்டதெல்லாம் பொன்னாக மாறும்' என்று சொல்வார்களே. இந்த வசந்தன் தொட்ட இடமெல்லாம் அப்படித்தான் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது.....!

வதனா : ஆம் அன்பே, அந்த குக்கிராமத்தின் பட்டிக்காட்டு வாழ்க்கையும், பாமர ஜனங்களின் பழக்க வழக்கங்களும் எனக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. மூன்றாவது எனது அக்காவும் அடிக்கடி பட்டினத்திலிருந்து வந்து நகர வாழ்க்கை என்கிற நகர

வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பிரலாபிப்பதும் நாங்கள் ஏதோ நாகரீகமறியாத பிராணிகள் என்ற தோரணையில் உரையாடுவதும் எனக்கு ஒரே எரிச்சலாக இருந்தது. அவளுடைய கணவன் அடிக்கடி சாராயக் கடையிலும், சூதாட்டத்திலும் ஈடுபட்டுப் பெரிய ரகளை செய்வதையும், அவ்வேளைகளில் அக்கா அழுது, புலம்பிப் பிரலாபிப்பதையும் மறந்து விட்டு, தாங்கள் ஏதோ பெரிய 'தனவந்தர்கள்' என்ற மாதிரிப் பிரசங்கம் செய்கிறார்... இனித் தொல்லை இல்லை. இங்கே எங்கே அக்கா வரப் போகிறார்....?

வசந்தன் : அப்படிச் சொல்லு வதனா! நீ தான் என் அருமையான துணைவி. 'கிழட்டுப்பூதம்' செல்லம்மாவிடம் இருந்து கொழுத்த லாபத்திற்குப் பெற்ற நிலங்களை மேலும் அதிக அளவு இலாபம் வைத்து விற்று விட்டேன். அந்தக் கிராமத்தில் எல்லாமே பொருமை பிடித்த பேய்கள். நான் பணம், நிலம் சேர்த்ததைக் கண்டு கிராம நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார்களே. என்ன நடந்தது தெரியுமா? அந்த கிராம நீதிபதி ஒரு அசல் லஞ்சக்காரன். கிராமவாசிகளின் சங்க மூலம் பணம் பெற்றுக் கொண்டு, எனக்கு மாறாகக் கிராம வாசிகளைத் தூண்டி விட்டான். எனது வயல்நிலங்களுக்கும், சிறுகட்டிடங்களுக்கும் தீ வைத்து எரிப்பித்தான்....!

வதனா : அநீதி செய்யத் தூண்டுகிறவன் நீதிபதியாகப் பதவி வகிக்கிறான்!

வசந்தன் : ஆலையில்லாத ஊரிலே இலுப்பைப் பூ சர்க்கரை என்ற மாதிரி! நான் அவனோடு சண்டையிட்டேன். பின்னர் தான் ஊர்வாசிகளுடன் பகைத்துக் கொண்டு அங்கு வாழ்வது உசிதமல்ல என்று உணர்ந்தேன். நல்ல வேளையாக விருந்தினனாக வந்த விவசாயி சொன்ன விடயத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு எல்லா நிலபுலங்களையும் வீடுகளையும், கால்நடைகளையும் விற்றுவிட்டுப் பணத்துடன் இங்கு வந்தோம்!

வதனா : அது தானே, இப்பொழுது பொன் விளையும் பூமியாகச் சேர்த்து விட்டீர்கள். வந்த சில மாதங்களிலேயே பெரிய அரண்மனைபோல இந்த வீட்டைக் கட்டி முடித்து விட்டோம். எப்படியோ மூன்று வருடங்கள் போய் விட்டன. எனக்கு எல்லாமே ஒரு கனவு மாதிரி இருக்கிறது. அதிட்டம் எம்பக்கம் இருக்கும்போது இன்னும் எவ்வளவோ வசதிகள் வாய்க்கலாம்!

விவ : வேலுப்பிள்ளை (வந்துக் கொண்டே.....) தம்பி வசந்தன் உம்மைத்தான் தேடி வருகிறேன். என்ன வெல்லாமோ புதிதாக இருக்கிறது. வீடு புதிது. விளைநிலங்கள் புதிது. கால் நடைகள் தொகையாக உள்ளன. எனது ஆலோசனை உங்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக வாய்த்திருக்கிறது.

வசந்தன் : ஓம் வேலுப்பிள்ளை அண்ணை. வதனா, அண்ணைக்குக் கோப்பி கொண்டு வா....! அண்ணே, உங்களுடைய ஆலோசனைப்படியே இந்தப்பகுதிக்கு, கிராமத்திலுள்ளவற்றை விற்றுவிட்டுப் பணத்தோடு வந்தோம். கொஞ்சம், கொஞ்சமாக நிலபுலம் சேர்ந்தது. வீடும் புதிதாகக் கட்டினோம். கால்நடைகளும் பெருகின. இப்பொழுது ஆனந்தமாக இருக்கிறோம். இவற்றுக்காக உங்களுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்!

வேலுப் : தம்பி வசந்தன், செல்வம் இன்று வரும், நாளை போகும்! ஆனால் முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார். 'இத்தோடு எல்லாம் சரி' என்று இருந்துவிட்டால் போதாது. இன்னும் செல்வத்தைப் பெருக்க வேண்டும். நீயும் பிள்ளைக்குட்டிக்காரன். மூன்று பெண் பிள்ளைகளும், இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளுமாக ஐந்து பேருக்கு இந்தச் சொத்து எம்மாத்திரம்....? நாங்கள் என்ன ஆயிரம் வருடமா உயிர் வாழப்போகிறோம். பிள்ளைகளுக்குப் பங்கிட்டால் அவர்களுக்குக் கிடைக்கப் போவது சிறிய பகுதிதானே....!

வதனா : வேலுப்பிள்ளை யண்ணை இந்தாங்கோ. கோப்பியைக் குடியுங்கோ! (கோப்பியைக் கொடுத்தபடி) எதற்கும் பேராசைப்படக்கூடாது. நாங்கள் இருந்த நிலைக்கு இப்போது நூறு மடங்கு நல்லாக இருக்கிறோம். எங்கள் பிள்ளைகளும் நாங்கள் கொடுக்கிற பங்கைத் தங்கள் முயற்சியினால் பெருக்கிக் கொள்ளலாமே. நாங்கள் பாடுபட்டு அவர்களைச் சோம்பேறிகளாக மாற்றக் கூடாது.

வேலுப் : அது சரிதான் பிள்ளை....ஆனால் வலிய வருகிற சீதேவியை வெளியே விரட்டுவதா? நான் இவன் தம்பி வசந்தனுடைய அயிராத உழைப்பினை கவனம் வைத்துத்தான் இந்த வயது போன நேரத்திலும் அவனைத் தேடி வந்திருக்கிறான். ஆறுமாதங்களுக்கு முந்திக் கொழும்புக்குப் போய் திரும்பி வருகிற போது.....(கொஞ்சம் யோசிக்கிறார்)

வசந்தன் : சொல்லுங்கோ அண்ணை, திரும்பி வருகிறது போது...!

வேலுப் : அதைச் சொல்லத்தானே இப்போது உங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறேன். இந்த ஊரிலே இருந்து கிழக்குப்பக்கமாக 100 மைல்கள் தொலைவிலே ஆற்றோரமாக ஒரு பெருநிலப்பரப்பு இருக்கிறது. பச்சைப்பசேலென்ற வளமான நிலம். அமைதியான பெரிய ஊர். பொன் போட்டால் பொன் விளையும் பூமி. என்னுடைய பழைய சிநேகிதன் பொடிசிங்கோ அதனைக் காட்டுதற்காக என்னை அந்த ஊருக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனான். அவனுக்கென்ன...அந்த ஊரிலே அவன் ஒரு பெரிய முதலாளி. பெரிய பலசரக்குக்கடை வைத்திருக்கிறான்.

ஆனால் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு சாராயப் போத்தலை வடித்து விடுவான். அவன் சொன்னான், வேலுப்பிள்ளையண்ணை நீங்கள் சொல்கிற ஆளுக்கு இந்த ஊரிலே முக்காற் பகுதியைக் கூட வாங்கிக் கொடுப்பேன். 10,000,- ரூபாவுக்கு 300 ஏக்கர் நிலம் வாங்கலாம். இன்னும் எத்தனையோ சொன்னான். அவன் மிகவும் நம்பிக்கையானவன்.

வசந்தன் : வேலுப்பிள்ளையண்ணை, அப்படியானால், நான் ஒரு முறை அங்கு போய் வரட்டுமா? கிடைக்கிறதை ஏன் விட வேண்டும்?

வதனா : அதெல்லாம் நமக்கு வேண்டாம்! இருக்கிற இவ்வளவே போதும். பேராசை பெரு நடடத்தில் முடியலாம். சும்மா அளவுக்கு மிஞ்சி ஆசைப்படாதீர்கள்.....!

வசந் : நீ என்ன வதனா....எடுத்தவுடனேயே தடுத்துப் பேசுகிறாய் ? வேலுப்பிள்ளை அண்ணை ஒரு போதும் 'விசர்க்கதை' பேச மாட்டார்! நான் அவரிடம் ஒரு கடிதம் வாங்கிக் கொண்டு அவர் சொல்கிற பொடிசிங்கோவைப் போய்ப் பார்த்து வரப் போகிறேன். ஆயிரக் கணக்கான ஏக்கர் நிலத்துக்கு அதிபதியாகிறதென்றால் அது பேரதிட்டம்...! பெருத்த இலாபம்!!

வேலு : தங்கச்சி, அவன் தம்பியைத் தடுக்காதே. அவன் பெறுகிற செல்வம் பின்னர் பத்துத் தலைமுறைக்குப் போதும்! நீ கொடுத்து வைத்தவள்.....

வதனா : என்னவோ, நீங்கள் இருவரும் பட்டபாடு. நான் குறுக்கே நிற்கவில்லை!

காட்சி IV

இடம்: ஆற்றோரம் சிறு குடில்கள், கால் நடைகள், மக்கள் கூட்டம்

பாத்திரங்கள்: வசந்தன், பொடிசிங்கோ, புஞ்சிகாமி, மக்கள் கூட்டம்

வசந்தன் : (நடந்து கொண்டே) அருமையான இடம். வேலுப்பிள்ளையர் சரியாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறார். ஆ...என்னவளமான பூமி. பயிர்செய்த பகுதிகள் மிகக் குறைவாகத்தானுள்ளன. தொண்ணூறு சதவீதமான நிலமும் புல்வளர்ந்து காடாய் கிடக்கிறது. இந்த நிலம் என்னிடமிருந்தால் ஒரே வருடத்தில் எத்தனை ஆயிரம் தொன் தானியங்களைச் சாகுபடி செய்வேன்...? இலட்சம் இலட்சமாகப் பணம் சேர்ப்பேன்....!

சோம்பேறி மக்கள் கூட்டம். குடில்களின் முற்றத்தில் இருந்துக் கொண்டு பசுப்பாலையும், எருமைத்தயிரையும் ஏப்பமிட்டு, புகையிலையும், கர்விகம் அடித்துக் கொண்டு வெட்டிப் பொழுது போக்குகிறார்கள்! சீட்டாட்டம் நடாத்துகிறார்கள். உருப்படியா எந்த வேலையும் செய்வதாகத் தெரியவில்லை.... எதற்கும் இவர்களிடம் பேசிப் பார்ப்போம்! (சிறிய ஆற்றங்கரையில் மக்கள் கூட்டம்.....மத்தியில் பொடிசிங்கோ. வசந்தன் அங்கே வந்து....)

வசந் : மாத்தையா.....நான் வேலுப்பிள்ளை முதலாளியின் சொந்தக்காரன். அவர் உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் தந்திருக்கிறார். (கடிதத்தைக் கொடுக்கிறான்) உங்களைச் சந்தித்தது மிகவும் சந்தோஷம்...!

பொடி : ரொம்ப சந்தோஷம். இப்படி அமருங்கோ....டேய் புஞ்சி....ஐயாவுக்கு நல்லாப் பொரிச்ச மரை இறைச்சியும் சாராயப் போத்தலும் கொண்டு வா. அவர் என்னுடைய உயிர்ச் சிநேகிதனுடைய சொந்தக் காரர்....!

புஞ்சி : அப்படியே....! (பொரிச்ச இறைச்சியும், சாராயமும் வழங்கப்படுகிறது. வசந்தன் வந்த களைதீர் அவற்றை நன்கு அருந்துகிறான்)

பொடி : வசந்தன் மாத்தையா.... நான் வேலுப்பிள்ளை மாத்தையாவின் கடிதத்தைப் பார்த்தேன். நிச்சயமாக உங்களுக்கு நீங்கள் விரும்பிய அளவுக்கு நிலம் பார்த்துத் தருவேன். பத்தாயிரம் அல்ல ஐயாயிரம் ரூபாவுக்கு ஐநூறு ஏக்கர்....இல்லை....நீங்கள் விரும்பிய அளவு நிலம், ஆற்றின் மறுகரையில் உள்ளது பெற்றுத் தருவேன். இப்பொழுது பொழுது சாய்ந்து விட்டது. நன்றாக உண்டு, குடித்து இந்தக் கூடாரத்தில் இரவுப் பொழுதைக் கழியுங்கள். அதிகாலையில் நிலத்தைப் பெற வழி செய்கிறேன்...!

(வசந்தனுக்குக் கூடாரத்தைக் காட்டி விட்டு, உணவு வசதி பொரித்த இறைச்சி, சாராயம், சுருட்டுக் கட்டு எல்லாம் வைத்து விட்டுப் பக்கத்திலுள்ள குடில்களை நோக்கி பொடிசிங்கோவும், கிராம மக்களும் போகிறார்கள். நேரம் இரவு பத்துமணியாகிவிட்டது)

வசந்தன் : (கூடாரத்தில் தனது படுக்கையில் கிடந்தபடியே) சே, நித்திரையும் வருவதாயில்லை. இந்த வளமான பிரதேசத்தில் ஐநூறு ஏக்கர் நிலம் ஐயாயிரம் ரூபாய்க்கு கிடைக்கப்பெற்றால் அற்புதந்தான். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. எதற்கும் அதிகாலை எழுந்திருந்து விடயத்தை வெற்றிகரமாக முடிக்க வேண்டும். எனது முயற்சி வெற்றி பெற வேண்டும். (துயில்கிறான்)

(நேரம் அதிகாலை ஆற்றங்கரையில் பொடிசிங்கோ, கிராம மக்கள், வசந்தன்)

பொடி : வசந்தன் மாத்தையா, நாம் எல்லோரும் இப்பொழுது இந்த ஆற்றங்கரை கடந்து மறுகரைக்குப் போகிறோம். பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஆற்றிலே முழங்கால் அளவுக்குத்தான் நீரோடுகிறது. வாருங்கள் போவோம்! (எல்லோரும் செல்கிறார்கள்)

(ஆற்றின் மறுகரையில்) பொடி : இனி எங்கள் பேரத்தை ஆரம்பிக்கலாம். உங்களுக்கு வேண்டியதென்ன? ஐயாயிரம் ரூபாவைப் பெற்றுக் கொண்டு இந்த வளமான பிரதேசத்தில் ஐநூறு ஏக்கர் நிலத்தை அளந்து தரவா, அல்லது.....?

வசந்தன் : அல்லது...நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?

பொடி : அவசரம், ஆச்சரியம் ஒன்றும் வேண்டாம்! கிழக்குப்பக்கமாக பரந்து கிடக்கும் இந்த வளமான நிலப்பரப்பைப் பாருங்கள். நீங்கள் விரும்பினால் ஐயாயிரம் ரூபாவையும் என்னிடம் தந்துவிட்டு, நான் தரும் அடையாளங்காட்டும் குச்சிகளை எடுத்துக் கொண்டு இப்போதே புறப்பட்டு இந்நிலப்பரப்பைச் சுற்றி வாருங்கள்! இப்பொழுது நேரம் அதிகாலை 5 மணி. மாலை 6 மணிக்குள் நீங்கள் எவ்வளவு நிலப்பரப்பைச் சுற்றி வந்தீர்களோ, அடையாளக்குச்சிகளை நாட்டி வந்தீர்களோ அவ்வளவு பெரு நிலப்பரப்பும் உங்களுக்குச் சொந்தமாகும்! நாங்கள் சொன்ன சொல் தவற மாட்டோம். மாலை 6 மணிக்குப் பிந்தி வந்தால் இந்த நிபந்தனை செல்லுபடியற்றதாகிவிடும். கவனம்! உண்பதற்கான உணவும், நீரும் கொண்டு செல்லுங்கள்...! பத்திரமாகச் சென்று

வாருங்கள்! (வசந்தனுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. பொடிசிங்கோவிடம் ஐயாயிரம் ரூபாவையும் கொடுத்துவிட்டு, தண்ணீர்ப் போத்தலையும் பதஞ் செய்யப்பட்ட இறைச்சிப் பொரியல் பாண் என்பனவற்றையும் ஒரு பையிலே எடுத்துக் கொண்டு....)

வச : அப்படியே செய்கிறேன். பொடி மாத்தையா, உங்கள் மீது எனக்கு அபார நம்பிக்கையும் அன்பும் உண்டு. சென்று வருகிறேன்....(புறப்பட்டு செல்கிறான்.... பொடிசிங்கோவும் கிராம மக்களும் குடில்களை நோக்கிச் செல்கின்றனர்)

என்ன அழகான நிலம்...வளமான நிலம்...மாலை ஆறுமணிக்குள் எவ்வளவு நிலத்தைப் பிடிக்கலாம்? சே, நடந்து சரிப்பாடாது....மெல்ல ஓடிப் போவோம்....ஓடத்தொடங்குகிறான் (தெற்குப்பக்கமாக...) ஆ...இங்கே ஒரு அடையாளச் குச்சியை நாட்டுவேன்! (நாட்டுகிறான்) நேரம் பத்து மணி போலத் தெரிகிறது. இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக ஓடினால் அதிக நிலம்...வேகமாக ஓடுகிறான்....என்ன வளமான நிலம்...மண்ணின் வாசனை மனதை மயக்குகிறது....முழு நிலத்தையுமே எனக்காக்க வேண்டும் போல்லவா தோன்றுகிறது. இவ்வாறு மெதுவாக ஓடினால் சரிப்பட்டு வராது. வேகமாக ஓட, அதி வேகமாக ஓட வேண்டும்.....(ஓடுகிறான்) கிழக்குப்பக்கம்.... அடையாளக்குச்சியை நாட்டுவேன். (நாட்டுகிறான். சிறிது தண்ணீர் பருகுகிறான்.) சாப்பிட்டால் நேரம் போய்விடும். போகப்போக வளமான நிலமாக இருக்கிறது. இதனை விடக் கூடாது. தலைதெறிக்க ஓடுகிறான். என்ன அழகான...வாழிகள்....பூஞ்சோலைகள்...நான் கோடஸ்வராகப் போகிறேன்!(வானை அண்ணாந்து பார்க்கிறான்) அட, அதற்குள் மாலை 5 மணியாகிவிட்டது, போலும்! சூரியன் மலையிலிருந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறான். செக்கச்சிவெலென்ற இரத்த நிறமாகச் சூரியன் வருணம் காட்டுகிறான். ஆ.....எனக்குக் களைப்பு மேலிடுகிறதே...சே. தண்ணீரும் முடிந்து விட்டது....ம்...இவற்றைப் பார்த்தால் நிலத்தை இழந்து விடுவேன். வடக்கு...! இதில் அடையாளக்குச்சியை நாட்டுவேன்...(நாட்டுகிறான்) இனி மேற்குப்பக்கம். கொஞ்சம் உயரமாக இருக்கிறது. ஒ...சூரியனும் கடலில் மூழ்குகிறான். மாலை 6 மணியாகப் போகிறது. கிடைத்தது பிறிபோய் விடுமா? விட மாட்டேன்....இதோ...(இன்னும் வேகமாக ஓடுகிறான்) சே....இந்தப் பாதரசை அறுந்து விட்டது..தொலையட்டும். வெறுங்காலுடனேயே ஓடுவேன். சிறுகுன்றில் பாய்ந்து ஓடுவேன்! (கால் தடுக்கிக் கீழே விழுகிறான். மண்டை உடைந்து இரத்தம் வடிகிறது. உடம்பில் சிறுகுன்றின் முட்கள் கீறியதால் ஏற்பட்ட காயங்கள் வலிக்கின்றன.) ம்..இவற்றுக்காகப் பார்த்தால் எனது

இலட்சியம் தோற்றுவிடும். இதோ, இன்னும் வேகமாக ஓடுவேன். (ஆவேசத்தோடு ஓடித்தடக்குற்று விழுந்து உருள்கிறான். உடலெங்கும் ஒரே இரத்தக் காயங்கள். முனகிக் கொண்டே எழுந்து) ஆ...இருள்பரவத் தொடங்கிவிட்டதே..மாலை ஆறு மணி வந்து விட்டதா...இல்லை...இதோ குன்றின் மறுபக்கத்தால் இறங்கி விட்டேன்.அதோ ஆற்றங்கரை தெரிகிறது. இனித்தாமதிக்க முடியாது. ஓடி முடித்துவிட்டால் இந்நிலம் முழுவதும் எனக்கே சொந்தம்...! (வெறி கொண்டவன் போல் ஓடுகிறான். தடால் என்று விழுந்து உருள்கிறான். உடைகள் தாறுமாறாகக் கிழிந்து தொங்குகின்றன. நாக்கு வெளியே தள்ளுகிறது. எழுந்து மூச்சிறைக்க உயிரற்ற சடலம் போல் ஆடியசைந்து ஓடுகிறான்....)

பொடி-மக்கள்: வசந்தன் மாத்தையா, கெதியாக ஓடிவாருங்கள். இன்னும் இரண்டு நிமிடங்களே உள்ளன. பிந்தினால் உங்கள் பணம்...உங்கள் நிலம்...?

சந : இதோ வந்து விட்டேன்...! மூச்சைப்பிடித்து ஓடிவந்து பொடிசிங்கோவின் காலடியில் விழுகிறான்.....கண்கள் மூடிக்கொள்கின்றன. மூச்சு ஒரு முறை பெரிதாக வந்து தேய்கிறது. தேகம் இரத்தக் குளிப்பில் நனைந்து தோய்கிறது.)

பொடி : எழும்புங்கள் வசந்தன் மாத்தையா, எழும்புங்கள், எழும்புங்கள்.! (எந்தவித அசைவு, ஒலி, உயிர்ப்பு எதுவும் வசந்தனிடமில்லை.) என்ன...இந்த மனிதன் ஒன்றும் பேசுகிறார்களில்லையே, (பொடிசிங்கோ குனிந்து வசந்தன் முகத்தைத்தடவி, மூக்கில் விரலை வைத்து அவன் சுவாசமற்று உயிர்பிரிந்து கிடப்பதை உணர்கிறார்.) பாவம், அவர் நிலத்தைக் கொள்வனவு செய்யாமலே போய்விட்டார்.

மக்கள் : என்ன...? (ஆச்சரியத்துடன்)

பொடி : என் செய்வது? அவருக்கு இறுதி மரியாதை செய்வோம். அவருடலை அடக்கம் செய்ய ஆறடி நீளக்குழியைத் தோண்டுங்கள்!

(திரை)

"குட்டிச் சாத்தான்"

நேரம் 30 நிமிடங்கள் இடம்: வயல்

பாத்திரங்கள்: இளைய தம்பி, குட்டிச்சாத்தான், சாத்தான்

பாடல்கள்: (மேடையேற்றும்போது பொருத்தமானவற்றைச் சேர்க்கவும்)
இளைய தம்பி: இன்று நேரத்துக்கு சென்று வயலை உழுதால் தான் வெயில் கடுமையாவதற்கு முந்தி வேலையை முடிக்கலாம். காலையுணவையும் கையோடு வயலுக்கே கொண்டு போவோம்! கொஞ்சம் விரைவாக வேலை செய்து விட்டுக் காலையுணவை அருந்தலாம்! வேண்டிய அளவுக்கு ஓய்வும் எடுக்கலாம். உழவு மாட்டுக்கும் களைப்பு ஏற்படாது. அப்படியே செய்வேன். (வயலை நோக்கிக் காலையுணவு, கலப்பை, மாடுகளுடன் செல்கிறான்)

ஓ...நல்ல நேரத்துக்கு வந்து விட்டேன். காலையுணவை இதோ, எனது போர்வையால் மூடி இங்கே பத்திரமாக வைக்கிறேன்.....(ஓரிடத்தில் மறைத்துவைத்தல்) உழவை ஆரம்பிப்பேன்...! (மாடுகளைப் பூட்டி உழ ஆரம்பிக்கிறான். மண்வாசனை எழுதலும் உழவன் மாடுகளைச் செயற்படவைக்கும் ஒலியும் கேட்கின்றன. சிறிது நேரங்கழித்து)

ம்...மாடுகள் நன்றாகக் களைத்து விட்டன போலும்! எனக்கும் பசிக்கிறது....மாடுகளுக்கு வைக்கோலும் தண்ணீரும் வைத்து விட்டு நானும் காலையுணவை உண்டு விட்டு மீண்டும் வேலையை ஆரம்பிப்பேன்...!

(மாடுகளை அவிழ்த்து ஒரு மர நிழலில் கட்டிவிட்டு வைக்கோலும் தண்ணீரும் வைத்துவிட்டு, தனது காலை ஆகாரம் வைத்த இடத்திற்கு வந்து பார்க்கிறான்)

என்ன இங்கே பக்குவமாக வைக்கப்பட்டிருந்த காலையுணவைக் காணவில்லையே! அது எங்கே போய்விட்டது? (சுற்றுமுற்றும் தேடிப் பார்க்கிறான்) ஒருவரும் இங்கு வரவில்லையே! யார் எனது காலையுணவை எடுத்தவர்கள்? யாராவது அந்நியர்கள்! நான் காணவே இல்லை. எனக்குத் தெரியாமலே எடுத்திருக்கலாம்...!

சரி, இன்று பட்டினியாய் இருப்பதால் நான் செத்துவிடப் போவதில்லை. அதை எடுத்தவனுக்காவது அது பயன்பட்டும். நான் சிறிது நீர் பருகிவிட்டு எனது வேலையைத் தொடர்வேன்...!

(கிணற்றடிக்குச் சென்று நீர் மொண்டு குடித்து விட்டு, சிறிது நேரம்

ஓய்வெடுத்து விட்டு இளையதம்பி மீண்டும் வயலில் உழவு வேலையில் ஈடுபடுகிறான்)

குட்டிச்சாத்தான்: என்ன ஏமாற்றம். இந்த மனிதனது காலையுணவை நான் எடுத்து உண்ட பிறகும் கவலைப்படாமல் தனகு வேலையைத் தொடங்குகிறானே! எனது தலைவர் கோபிக்கப்போகிறார். இதோ நான் அவரிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறுவேன். இவனை வீழ்த்துவதற்கு வேறு வழியை என் தலைவர் எனக்குக் காட்டுவார்...!

(குட்டிச்சாத்தான், சாத்தானிடம் சென்று முறைப்படுகிறது. சாத்தான் கோபத்துடன்)

சாத்தான் : அந்த மனிதன் ஆத்திரப் படவில்லையானால் அது உன்னுடையதவறு. உனது வேலையைத் திறமாகச் செய்ய உனக்குத் தெரியவில்லை. நடந்ததைப் பற்றி உழவனும் மனைவியும் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். நாங்கள் தான் கவலைப்படவேண்டும். மீண்டும் ஒரு முறை அங்கே போ. உனது வேலையைச் செய். நீ மூன்று வருடங்களுக்குள் இதில் வெற்றி காணாவிட்டால் உன்னைப் 'புனித நீரில்' மூழ்கச் செய்வேன்!

கு.சாத்தான் : (பயத்துடன்) சரி, தலைவரே, தாங்கள் சொன்னபடியே செய்து வெற்றி காண்பேன். நிச்சயமாக வெற்றி காண்பேன்!சென்று வருகிறேன்...! (குட்டிச்சாத்தான் மறைகிறான்)

காட்சி II இடம்: வயல்

பாத்திரங்கள்: இளையதம்பி, குட்டிச்சாத்தான், விவசாயிகள்

கு.சாத்தான் : (குட்டிச்சாத்தான் வேலைக்காரன் வடிவமெடுத்து உழவனிடம் வருகிறான்) ஐயா, நானும் ஒரு விவசாயிதான். உங்களுக்கு உதவியாக வேலை செய்ய விரும்புகிறேன். அனுமதிப்பீர்களா?

இளையதம்பி: நல்லது. எனக்கு வயலில் வேலை செய்ய ஒரு உதவியாளைத் தேடிக் கொண்டுதானிருந்தேன். அந்த நேரம்பார்த்து நீ வந்தது எனது நல்லகாலம் போலும்!

கு.சா : ஆம் ஐயா, நான் என்னுடைய உதவிகளை உங்களுக்குத் தாராளமாகச் செய்வேன். எனக்கு விவசாயத்தில் நல்ல அனுபவமுண்டு! உங்களுக்கு பயன்தரும் ஆலோசனைகளையும் கூறுவேன்!

இளையதம்பி: மிகவும் நன்று. நீ என்னுடையே தங்கி, எனக்கு உதவியாக இருந்து வேலை செய். நான் உன்னை நன்கு கவனித்துக் கொள்கிறேன்!

கு.சா : மிகவும் நன்றி ஐயா. எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது!

(சில காலஞ் செல்ல)

கு.சா : ஐயா, இந்த வருடம் காலநிலை அவ்வளவு சரியாக இல்லை. நாங்கள் மிகவும் பள்ளமான இடங்களிலேயே நெல்லை விதைப்போம். மேட்டு நிலத்தில் காய்கறிகளைப் பயிரிடுவோம்!

இளையதம்பி: மேட்டுப் பகுதியிலேதானே அதிகநிலமிருக்கிறது. தாழ்ந்த பிரதேசத்தில் எனக்கு நிலம் குறைவாக இருக்கிறது. மற்ற விவசாயிகளும் மேட்டு நிலப்பரப்பில் தானே நெல் விதைக்கிறார்கள்.!

கு.சா : ஐயா, எனது சொல்லைக் கேளுங்கள். இவ்வருடம் மேட்டுநிலம் பயன் தராது. தாழ்நிலமே நெல் விளைச்சல் தரும்...இருந்து பாருங்கள்!

இ.தம்பி : சரி. உனது விருப்பப்படியே தாழ்ந்த நிலப்பரப்பில் இம்முறை நெல் விதைப்போம். மேட்டுநிலப்பரப்பில் சிறுபகுதிகளில் காய்கறி பயிரிடுவோம்.

கு.சா : அப்படியே ஆகட்டும் ஐயா!

(இளையதம்பி தாழ்நிலப் பரப்பில் நெல்விதைப்பும் மேட்டுநிலப்பரப்பில் சிறுபகுதியில் காய்கறிகளையும் பயிரிடுகிறார். மற்ற விவசாயிகள் மேட்டு நிலப்பரப்பிலேயே வழமைபோல் பயிரிடுகிறார்கள்)

இ.தம்பி : நல்லகாலம்....இம்முறை மழையே இல்லை. பெய்த சிறுமழையில் மேட்டு நிலம் நனையவே இல்லை. ஆனால் எனது தாழ்நிலப்பரப்பு வெள்ளம் தேங்கி பயிர் செழித்து வளர்ந்து விட்டது. பாவம் மேட்டு நில விவசாயிகள்!

விவசாயிகள் : என்ன கெட்டகாலம்! இந்த வருடம் மழையே இல்லை யென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இவன் இளையதம்பி மேட்டு நில நெல் விதைப்பை விட்டது அவனுக்கு லாபமாகிவிட்டது. நாங்கள் கடன்காரர்கள் ஆனதுதான் மிச்சம். பயிர்கள் எல்லாம் எரிந்து கருகி நாசமாகி விட்டன. அவ்வளவு வரட்சி.

ஒரு விவசாயி: இளையதம்பி அதிட்டகாரன். இம்முறை பள்ளத்தாக்கில் உள்ள சிறுநிலப்பரப்பில் நெல்லை விதைத்தான். பெய்த சிறுமழையே அதற்குப் போதுமானதாகிவிட்டது. மேட்டிலிருந்து வடிந்த வெள்ளமும் சேர்ந்து அவனது பள்ளத்தாக்கு நிலப்பரப்பு பொன்

கொழிக்கும் பூமியாக மாறிவிட்டிருக்கிறது. நெற்பயிர்கள் கொத்துக்கொத்தாக விளைந்து முற்றித் தலைசாய்த்துக் கிடக்கும் அழகைக் காண....!

மற்றவர்கள் : எமக்கெல்லாம் ஒரே எரிச்சல்தான் வருகிறது. அவனுக்கு அதிட்டம் அடித்து விட்டது. நமக்கு உள்ளபொருளும் போய் மேலும் கடன்காரரானதுதான் மிச்சம்...! சரி அடுத்த முறை பார்ப்போம். எங்களுக்கும் காலம் வரத்தான் செய்யும்.

சிலர் : அடுத்த வருடம் நாங்கள் பள்ளத்தாக்கில் நெல் விதைப்போம். இளையதம்பியிலும் பார்க்கக் கூடுதல் இலாபமடைவோம்.

கு.சா : ஐயா, (இளையதம்பியிடம்) சென்றமுறை நமக்கு நல்ல விளைச்சல். மற்றவர்கள் பாவம். பயிர்கள் எல்லாம் கரித்து நாசமாகிவிட்டன என்று கவலைப்பட்டார்கள். இம்முறை அவர்கள் பள்ளத்தாக்கிலேதான் நெல்விதைப்பார்கள். நாம் மேட்டுநிலப்பரப்பில் விதைப்போம். இருந்து பாருங்கள். யாருக்கு அதிக விளைச்சல் கிடைக்கிறதென்று....!

இளையதம்பி: உன்னுடைய ஆலோசனை மெத்தச்சரி. சென்றவருடம் நான் மட்டும்தான் நெல் அறுவடை செய்தேன். மற்றவர்கள் வெறும் வைக்கோல் கூட அறுவடை செய்யமுடியவில்லை.

கு.சா : இம்முறையும் பாருங்கள் ஐயா, மேட்டு நிலந்தான் விளையப் போகுது. பெரு வெள்ளத்தில் அவர்களது பயிர்கள் நாசமாகிவிடும். என்றாலும் கொஞ்ச நஞ்சம் அவர்களுக்கும் தேறும்...அவர்களும் பாவந்தானே..!

இளையதம்பி: இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்...? ஆள் வலுவிண்ணணய் இருக்கிறாய்?

கு.சா : இவை மட்டுமல்ல ஐயா, இப்படிப் பல தெரியும். நான் நாலு உலகமும் சுற்றி வந்த ஆள். அந்த விடயத்திலே பழுத்த அனுபவம் எனக்கு இருக்கு...!

இளையதம்பி: நான் தான் அதிட்டக்காரன். நீயாக என்னைத்தேடி வந்தாய்! அதன்பின்னர் என்னைப்பற்றித்தானே எல்லாரும் புகழ்கிறார்கள். இவ்வளவு அதிட்டமும் உன்னால் தானே எனக்குக் கிடைத்தது..!

கு.சா : உன்மைதான் ஐயா, ஆனாலும் எனது திறமை முழுவதையும் உங்களுக்குக் காட்டவில்லை. இம்முறை அறுவடை முடிந்ததும்

அதனைக் காட்டித் தருவேன்...! (சிரிக்கிறான்)

விவசாயிகள்: ம்...எல்லாம் அவனவன் காலம். இம்முறையும் இளையதம்பிக்குத்தான் அதிட்டம். மழை 'கொட்டு கொட்டென்று' கொட்டி அரைவாசிப்பயிர்கள் அழிந்துவிட்டன. மிஞ்சினது என்னவோ நாம் செய்த புண்ணியம். இவ்வளவோடு திருப்தியடையவேண்டியதுதான்...!

விவசாயிகள்: இம்முறை இளையதம்பிக்கு மேட்டுநிலப்பரப்பில் அமோக விளைச்சல். நமது மேட்டுநிலப்பரப்பு வெள்ளமும் சகதியுமாய் கிடந்து இப்பொழுது தான் வெயிலில் குளிக்கிறது! இளையதம்பி ஆயிரக்கணக்கில் நெல் மூட்டைகளை அடுக்கிக் கொண்டு போகிறான். நாம் ஐந்து, பத்து மூட்டைகளுடன் அழுது வடிகிறோம்!

(விவசாயிகள் சில மூட்டை நெல்லுடன் சோகத்தோடு வீடு திரும்புகின்றனர். இளையதம்பி பெருமிதத்துடன் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நடையிட்டுச் செல்கிறான்)

காட்சி III

இடம்: இளையதம்பி வீடு

பாத்திரங்கள்: இளையதம்பி, மனைவி, விருந்தினர், குட்டிச்சாத்தான், சாத்தான்

கு.சா : ஐயா, இதனைப் பருகிப் பாருங்கள்....!(ஒரு டம்ளரில் ஏதோ தருகிறான்)

இளைய : (வாங்கிப் பருகிவிட்டு) ஹா....அருமையான பானம்....அருமையான பானம்.....ஒரே உல்லாசமாக இருக்கிறது....ம்....ஒருவித கிறக்கம் பிறக்கிறது....என்ன அற்புதம்....நான் சிறு குழந்தை போலத் துள்ளுகிறேன்...(துள்ளுகிறான்) ஹா....தம்பி, இதை எங்கே வாங்கினாய்?

கு.சா : எங்கேயும் வாங்கவில்லை ஐயா, இதை நானே தயாரித்தேன்!

இளைய : என்ன நீயா இந்த அற்புத பானத்தைத் தயாரித்தாய்!

கு.சா : ஆம் ஐயா, அதனைத் தயாரிப்பது மிகவும் இலகு. நீங்கள் விரும்பினால் நீங்களே அதனைத் தயாரிக்கலாம்...!

இளைய : நானும் தயாரிக்கலாமா....?

கு.சா : ஆம்...ஐயா, நான் சொல்லித் தருகிறேன். அப்படியே செய்யுங்கள்.
பானம் தயாராகிவிடும்...!

(குட்டிச்சாத்தான் இளையதம்பியின் காதுக்குள் ஏதோ இரகசியமாய்ச் சொல்கிறான். இளையதம்பி உற்சாகத்தோடு அதனைக் கேட்கிறார்)

இளைய : (மனைவியிடம்) இஞ்சேரும்...இந்தச் சோடாவினை கொஞ்சம் குடித்துப் பாருமேன். என்ன சுகம் பேசுது...

மனைவி : எங்கே இதை வாங்கினீர்கள்....? (வாங்கிப் பருகியபடியே) அலாதி சுவையாக இருக்கிறது.!

இளைய : வாங்கினேனா...? இது எனது சொந்த தயாரிப்பு. எனது வேலைக்காரன் இதனைத்தயாரிக்கிற விதத்தைச் சொல்லித்தந்தான்.

மனைவி : (கொஞ்சம் தள்ளாடியபடியே) இன்னும் கொஞ்சம் தாங்கோ. அசல் பிராண்டியையும் தூக்கி அடிக்குது...!

இளைய : ம்...கொஞ்சம் தான்! எனக்கும் வேணும். (அவரும் குடிக்கிறார்) ஹா...என்ன சுவை, என்ன சுவை..! நமது சிநேகிதர்களுையெல்லாம் அழைத்து நாளைக்கு ஒரு விருந்து நடத்தப் போகிறேன்.

மனைவி : ம்...நல்லா வையுங்கோ....எனக்கும் நல்லாப் பிடிச்சிருக்கு!

(இருவரும் போதையில் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தபடி கிடக்கிறார்கள். குட்டிச்சாத்தான் சாத்தானிடம் வந்து)

கு.சா : (சாத்தானிடம்) தலைவரே, நான் வென்று விட்டேன், வென்று விட்டேன், அவன் தோற்று விட்டான்..!

சாத்தான் : உண்மையாகவா....? மிகவும் நல்லது. நானும் வந்து பார்க்கலாமா?

கு.சா : நிச்சயமாக தலைவரே நீங்கள் வந்து பார்க்க வேண்டும்!

(இருவரும் விவசாயி வீடு வருகின்றனர்)

இளைய : நண்பர்களே....இந்த விருந்தில் கலந்து கொண்டதற்காக எனது வாழ்த்துக்கள். எல்லோருமாக இந்தச் சுவையான பானத்தை அருந்துவோம்!

(இளையதம்பியின் மனைவி பானம் பரிமாறுகிறாள். ஏற்கனவே போதையிலிருந்தவள் ஒரு கண்ணாடி டம்பளரைப் பானத்துடன் கீழே போட்டு விட, அது விழுந்து நொறுங்குகிறது)

என்ன செய்தாய்...? மடைப்பெண்ணே, அருமையான பானத்தை அழுக்கு நீரைப் போல நிலத்தில் ஊற்றிவிட்டாயே!

(குட்டிச்சாத்தான், சாத்தானுக்கு சைகை செய்யச் சாத்தான் குட்டிச்சாத்தானிடம்)

சாத் : இந்த மனிதன் ஒரு தவறும் செய்யவில்லை. ஆக இழந்தது அவனது ஒரு நாளைய காலையுணவை மட்டுமே!

இளைய : மடைப்பெண்! ஒழுங்காகப் பானத்தைப் பரிமாற முடியவில்லை அவளால்! நானே எனது விருந்தினர்களுக்குப் பரிமாறுவேன். (இளையதம்பி பானம் பரிமாறுகிறார்)

ஒரு விவசாயி: எனக்கு இப்பொழுது தான் வேலை முடிந்தது. (உள்ளே வந்து அமர்கிறான்) எனக்கு எதுவுமே வழங்கப்படவில்லை...ம்... காத்திருந்து களைத்து விட்டேன்...!

இளைய : (போதையில்) இங்கு வருபவர்களுக்கெல்லாம் பானம் வழங்க என்னால் முடியாது!

(ஹா..ஹா..சாத்தான் சிரிக்கிறது!)

கு.சா : தலைவரே, அவசரப்படாதீர்கள். இன்னும் கொஞ்சம் பொறுங்கள். நல்ல வேடிக்கைகள் நிகழவுள்ளன....!

ஒரு விவசாயி: (நன்றாக குடித்துவிட்டு எழுந்து நின்று பாடுகிறான். ஏதேதோ பேசுகிறான். மற்றவர்களும் இசைகிறார்கள். ஒரே களேபரம்!)

சாத்தான் : வெரிசூட்....குட்டிச்சாத்தான்..மிகநன்றாகவுள்ளது உன் வேலை...!

கு.சா : தலைவரே, அவர்கள் இன்னும் கொஞ்சம் குடிக்கட்டும். நரிகளாக மாறுவார்கள். ஒநாய்களாக ஒலமிடுவார்கள். பன்றிகளாக புரள்வார்கள்.

விவசாயிகள்: இளையதம்பி...எங்களுக்குப் போதாது. இன்னும் வேண்டும். வரட்டும் பானம்.

இளைய : தாராளமாகக் குடியுங்கள் (கொடுக்கிறார்)

விவசாயிகள்: (நிறைந்த போதையில்) ஆ...என்ன உலகம்...என்ன அற்புதம்...அடே...போடா..இல்லை...இங்கேவாடா... பாடுகிறார்கள்...!

(எல்லோரும் எழுந்து நின்று சத்தமிட்டு, கட்டிப்பிடித்து, விழுந்து, புரண்டு, உருண்டு பல வித ஒலிகளை எழுப்புகிறார்கள்)

சாத்தான்: (குட்டிச்சாத்தானிடம்) அருமையான ஒரு குடிவகையைக் கண்டு பிடித்துள்ளாய். எப்படி இதனைச் செய்தாய்? நரி, ஓநாய், பன்றி இவைகளின் இரத்தங்களிலிருந்தா....?

கு.சா : இல்லை தலைவரே...இவர்களுக்கெல்லாம் வேண்டியது தானியம்தான். இவர்களது உடல்களில் ஏற்கனவே காட்டு மிருகங்களின் இரத்தம் இருக்கிறது. தானியத் தேவைதான் அவர்களை மனிதர்களாக வைத்திருக்கிறது. காலையுணவை இழந்த போது இந்த இளையதம்பி சும்மா இருந்தான். கூடுதல் விளைச்சல் ஏற்பட்டபோது உற்சாகமடைந்தான். நான் ஆனந்த பரவசமாக்கும் இந்தக் குடிவகையை அறிமுகப்படுத்தினேன். இதிலே கொஞ்சம், கொஞ்சமாகக் கூடப் பருகியதும் அவனும், அவர்களும் நரி, ஓநாய், பன்றிகளாக மாறிவிட்டார்கள்....!

சாத் : நல்ல வேலை செய்தாய்! உனது முயற்சியை நான் பாராட்டுகிறேன். இன்றிலிருந்து உன்னை எனது 'தளபதிகளில்' ஒருவராக நியமிக்கிறேன்.

கு.சா : நன்றி, தலைவரே!

"பெரு நெருப்பு"

நேரம்: 30 நிமிடம்

பின்னணி: பேதுரு ஆண்டவரிடம் வந்து "ஆண்டவரே, என் சகோதரன் எனக்கு விரோதமாக குற்றம் செய்து வந்தால் நான் எத்தனை தரம் மன்னிப்பது? ஏழு தடவைகளா?" என்று கேட்டான்.

இயேசு பெருமான் அவனைப் பார்த்து "ஏழு தடவைகள் மாத்திரமல்ல ஏழுபது தடவைகள் மட்டும் என்று உனக்குச் சொல்லுகிறேன். இதினிமித்தம் பரலோக ராஜ்யம் தன் ஊழியக்காரரிடத்தில் கணக்குப் பார்க்கத் தொடங்கினபோது பதினாயிரம் தாலந்து கடன்பட்டவன் ஒருவனை அவன் முன் கொண்டு வந்தார்கள். கடனைத் தீர்க்க அவனுக்கு நிர்வாகம் இல்லாதபடியால் அரசன் அவனையும் அவன் மனைவி மக்களையும், அவனுக்குண்டான யாவற்றையும் விற்றுக்கடனைத் தீர்க்கும்படி கட்டளையிட்டான். அப்பொழுது அந்த ஊழியக்காரன் பணிந்து வணங்கி, என்மேல் பொறுமையாயிரும். எல்லாவற்றையும் உமக்குக் கொடுத்துத் தீர்ப்பேன் என்றான். அந்த ஊழியக்காரனுடைய எஜமான் மனமிரங்கி அவனை விடுதலை பண்ணிக்கடனையும் அவனுக்கு மன்னித்துவிட்டான். அப்படியிருக்க அந்த ஊழியக்காரன் வெளியே போய் தன்னிடத்தில் நூறு திநாரியம் கடன்பட்டிருந்த உடன் வேலைக்காரரில் ஒருவனைக்கண்டு, அவனைப்பிடித்துத் தொண்டையை நெரித்து, நீ பட்ட கடனைத் தீர்த்து விடு என்று சொல்ல, அவன் உடன் வேலைக்காரன் அவன் காலில் விழுந்து என்மேல் பொறுமையாயிரும். உமக்குக் கொடுத்துத் தீர்ப்பேன் என்று அவனை வேண்டிக் கொண்டான். அவனே சம்மதியாமல் போய் அவன் பட்ட கடனைக் கொடுத்துத் தீர்க்குமளவும் அவனைச் சிறையில் வைத்தான். அவன் உடன் வேலைக்காரர் நடந்ததைக் கண்டு மிகவுந் துக்கப்பட்டுத் தங்கள் எஜமானியிடம் வந்து நடந்ததையெல்லாம் அறிவித்தார்கள். அப்பொழுது அவனுடைய எஜமான் அவனைத் தன்னிடம் அழைத்து, பொல்லாத ஊழியக்காரனே, நீ என்னை வேண்டிக் கொண்டபடியினால் அந்தக் கடன் முழுவதையும் உனக்கு மன்னித்து விட்டேன். நான் உனக்கு இரங்கினதுபோல நீயும் உன் உடன் வேலைக்காரனுக்கு இரங்க வேண்டாமோ என்று சொல்லி கோபமடைந்து அவன் பட்ட கடனையெல்லாம் தனக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்குமளவும் உபாதிக்கிறவர்களிடம் அவனை ஒப்புக்கொடுத்தான்! உங்களில் ஒவ்வொருவனும் தன் தன் சகோதரனுக்கு மனப்பூர்வமாய் மன்னியாமற் போனால் என் பரமபிதாவும் உங்களோடு இப்படியே செய்வார்!" என்றார்.

இடம்: இராமலிங்கம் வீடு.

காட்சி | பாத்திரங்கள்: இராமலிங்கம், சின்னம்மா, சாத்தான்

இராமலிங்கம்: கடவுள் எனக்கு எல்லாவிதமான நன்மைகளையும் அளித்திருக்கிறார். நான் இந்தக்கிராமத்தில் எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்படுகிறேன். எனது மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் மிகத் திறமையான கமகக்காரர்கள். மூத்தமகன் மணமுடித்துவிட்டான். இரண்டாவது மகனுக்கும் திருமண ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு விட்டது. மூன்றாவதுமகன் என்னிலும் பார்க்கத்திறமையாக வயல் நிலத்தையும், கால்நடைகளையும் கவனித்து வருகிறான். என் மனைவி மிகக் கவனமாகக் காரியங்களைச் சாதிக்கும் குடும்பப் பெண். மருமகள் சலியாத உழைப்பாளியாக விளங்குகிறார். நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறோம்! எனது தகப்பனருக்குத்தான் இருதயநோய். வயதான நேரத்தில் இந்நோயினால் கடந்த ஏழு வருடங்களாகப்படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறார்! அவருக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் மருந்துகளையும் நான் அளித்து வருகிறேன். அவர் எனது அருமையான அப்பா அல்லவா!

சின்னம்மா : எங்கள் பக்கத்து வீட்டுக்காரரும் மிகவும் நல்லவர்கள். காசிப்பிள்ளைக்கு கால் சிறிது ஊனமாக இருந்தாலும் மிகவும் நல்லவர். அவருடைய தகப்பன் கோபாலபிள்ளை என் மாமாவின் ஆருயிர் நண்பர். மற்ற இடங்களில் நடைபெறுவது போல நாங்கள் ஒரு போதும் சண்டை பிடிப்பதில்லை. ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக இருந்து வருகிறோம். எங்களுக்கு எதுவும் தேவையாக இருந்தால் அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் தருகிறார்கள். அவ்வாறே அவர்களுக்கு ஏதும் தேவைப்படும்போது நாங்களும் ஒடோடிச் சென்று உதவுவோம்!

ராமலிங்கம் : உண்மைதான். சிறிய சிறிய தவறுகள் நடந்தால் நாங்கள் இருவீட்டாருமே தாராள மனத்துடன் அவற்றை மன்னித்து விடுவோம். மறந்து விடுவோம்...! எவ்வளவு காலமாக நாங்கள் இப்படி ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வருகிறோம்! நினைக்கவே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது!

சாத்தான் : மகிழ்ச்சியாம் மகிழ்ச்சி! எனக்கு இடம்இல்லாத வீட்டில் நான் மகிழ்ச்சி தொடர்ந்து நிலவ விடுவேனா? இவர்களது ஆடுகள், மாடுகள், கோழிகள், நெல்வயல்கள், கால்நடைப்பண்ணைகள் எல்லாமே நெருப்பில் கொழுந்து விட்டெரியச் செய்கிறேனா,

இல்லையா பாருங்கள்! எனக்கு வேண்டியது ஒரு சிறு பொறி. அதுமட்டும் கிடைத்துவிட்டால் இவர்கள் வீடுகளையே பெருநெருப்பில் எரிய வைத்து எனது அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்தாவிட்டால்....! ஹ....ஹ....ஹா...(சிரிக்கிறான்)

காட்சி II

இடம்: இராமலிங்கம் வீடு

பாத்திரங்கள்: மங்களம், காசி, தாய், இராம, மனைவி, காசிப்பிள்ளை, இராமலிங்கம்.

மங்களம் : ஈஸ்டர் தினம் விரைவில் வருகிறது. அதனை நல்ல முறையில் கொண்டாட வேண்டும். கேக், மற்றும் பலகார வகைகள் செய்ய வேண்டும். எமது கோழிகளின் முட்டைகளைச் சேகரிப்பேன்....!

ஓ....இந்த கொட்டிலுள்தான் அவை முட்டைகளை இடுகின்றன. (ஓவ்வொன்றாக எடுத்துப் பத்திரப் படுத்துகிறான்)

இந்தப்பிள்ளைகளின் விளையாட்டினால் கோழிகள் அங்குமிங்குமாக ஓடுகின்றன. என்றாலும் முட்டைகளையார் எடுப்பார்கள்? எனக்கு இப்பொழுது நேரமில்லை. ஞாயிறு தினத்திற்காக நான் வீட்டைக் கழுவி சுத்தம் செய்ய வேண்டும். முட்டைகளைப் பின்னர் எடுக்கலாம்.!

(சிறிது நேரஞ் செல்ல...)

மங்களம் : (கொட்டிலுக்குள்...) எங்கே இன்றைக்கு ஒரு முட்டையும் இங்கே இல்லை. கோழி முட்டையிட்டுத்தான் உள்ளது. அவ்வாறானால் அந்த முட்டை எங்கே? பக்கத்து வீட்டார்....? எதற்கும் கேட்டுப் பார்ப்போம்! அதோ...காசிப்பிள்ளை மாமாவின் தாய் வருகிறார். அவரிடம் விசாரிப்போமா?

காசி.தாய் : என்ன பிள்ளை, எதையோ தேடுகிறீர்போல இருக்கிறது.

மங்களம் : ஆம் பாட்டி, என்னுடைய கோழிகள் இன்று காலையில் உங்கள் வீட்டுக்குள் வந்தன. அவை ஏதும் முட்டைகள் இட்டனவா என்று பார்க்கிறேன்...!

காசி.தாய் : பிள்ளை, அப்படி எதையும் நான் காணவில்லை. எங்கள் கோழிகள் நெடுகிலும் முட்டைகள் இட்டு வருகின்றன. அவற்றையே நாம் எடுக்கிறோம். வேறொருவரது கோழிகளின் முட்டைகளையும் எடுக்க வேண்டிய அவசியம் எமக்கில்லை. மற்றவர்களின்

வீடுகளுக்குள் போய் முட்டைகள் தேடும் பழக்கமும் எமக்கில்லை!

மங்களம் : (கோபத்துடன்) நீ பொய் சொல்கிறாய். எனது கோழிகள் உங்கள் வளவுக்குள்ளும் வீட்டினுள்ளும் வருவதை நான் கண்ணூரக் கண்டேன்.

காசி.தாய் : அநாவசியமாகக் குற்றஞ் சுமத்தாதே. நாங்கள் திருட்டுப் பேர்வழிகள் அல்லர்!

மங்களம் : பொய்....பொய்.....எல்லா முட்டைகளையும் திருடிவிட்டு கிழவி நீ என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்...!

காசி.தாய் : பைத்தியக்காரப் பெண்ணே, சாத்தானின் வார்த்தைகளைப் பேசாதே!

மங்களம் : ஏ...கிழவி நீதான் சாத்தான்...திருடி...பொய்காரி

காசி.தாய் : ஆ...கடவுளே....இந்தப் பெட்டை பேசுவதைத் தாங்க முடியாதிருக்கிறதே (உரக்கக் கத்துகிறாள்)

இரா.மனைவி: என்ன சத்தம்...? அந்தக் கிழட்டு நரி ஏன் ஊளையிடுகிறது?

மங்களம் : எங்கள் கோழிகளின் முட்டைகள் ஒன்றும் இல்லை. இவர்களின் வளவுக்குள்ளும், வீட்டுக்குள்ளும் தான் கோழிகள் காலையில் சென்றன. வழமையாக அவை முட்டையிடும் இடத்திற்கு இன்று செல்லவில்லை. பிள்ளைகளின் விளையாட்டுச் சந்தடியில் அவைசிதறி இவர்கள் வீட்டிற்குள் ஓடி மறைந்தன. இப்பொழுது அவற்றின் முட்டைகளைக் கேட்டால் கிழவி கத்துகிறாள்...!

காசி.மனைவி: அநியாயமாகச் சண்டை போடாதீர்கள். நாங்கள் முட்டைகளைத் திருடும் கள்வர்களாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி கோழிகள் எங்கே முட்டையிட்டன என்று கண்டுபிடியுங்கள். ஆதாரமின்றி எம்மீது திருட்டுப் பட்டம்' கட்டாதீர்கள்!

இரா.மனைவி : முட்டைகளைத் திருடி விட்டு நியாயம் பேசுகிறீர்கள்!

மங்களம் : முழுக்கள்ளர்கள்....

காசி.மனைவி : உங்கள் கிழிந்த வாய்களை மூடுங்கள்!

இரா.மனைவி : ஏன் உங்கள் அழுக்கு நிறைந்த ஜீவியத்தை வருணிக்கவா?

இரா.மனைவி : அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு..!

மங்களம் : என்ன ஏதோ பெரிசாகக் கதைக்கிறாய்...?!

காசி.மனைவி : இனி உங்களோடு வாயாற் பேச முடியாது... !
 மங்களம் : வேறு எப்படிப் பேசப் போகிறாய்....
 காசி.மனைவி : ஆ.....பேய்களே, உங்கள் பாட்டுக்கு போங்கள்!
 மங்களம் : உங்கள் "பீத்தல்களை" கத்திச் சொல்லட்டுமா...?
 காசி.மனைவி : சொல்லடி பார்க்கலாம்...!

(ஆ.....ஊ.....என்ற சத்தம் பெண்கள் சண்டை)

காசிப்பிள்ளை : ம்...நான் இல்லாத நேரத்தில் வீட்டில் என்ன சண்டை?
 காசி.மனைவி : ஐயோ, இந்த அநியாயத்தைப் பாருங்கோ...நாங்கள் முட்டைகளை எடுக்கிறோமாம். இந்த விசர்ப்பெட்டை சொல்கிறது!
 இராமலிங்கம் : யாருக்கு விசர்...? இந்தா விசர் மாறச் செய்கிறேன். ஆண்களும் சண்டையில் கலந்து கொள்கிறார்கள்.

காசி : விட்டா என் தாயை?

இராம : ஒரு முழுமுற்றாய்ப் பிடுங்கிவிட்டு விடுகிறேன்...!

காசி : எப்போது கூட இந்த வேலை...?

இராம : இப்போது பார் செய்து காட்டுகிறேன்! (இருவரும் சண்டையிடுகின்றனர்)

காசிப்பிள்ளை : சரி, என் தாயை பிடுங்கிவிட்டாயா? உன்னை நீதிமன்றத்துக்கு இழுத்து கடுங்காவல் தண்டனை வாங்கித் தராவிட்டால் என் பெயர் காசிப்பிள்ளை இல்லை...! (உரத்துக் கத்துகிறான்)

இராமலிங்கம் : ஓ....நல்லாகச் செய்து பார். நான் மறியலுக்குப் போனாலும் பரவாயில்லை. உனக்குச் சரியான பாடம் படிப்பிக்காமல் போகமாட்டேன்...! ஊர் முழுதும் என்னைச் 'சண்டியன்' என்று பேரெடுக்கச் செய்ய உன்னுடைய செயல் உதவட்டும்...! உன் தாயை நீதான் பிடுங்கி எறிந்தாய் என்பேன் நான்...!

காசிப்பிள்ளை : எனது மாட்டு வண்டியிலிருந்த பெரிய இரும்பு வளையத்தை உன் மகன் திருடினானே. அதற்கும் தண்டனை சேர்த்து வாங்கித் தருவேன். அவனுடைய திருட்டு வேலையை ஊர் முழுதுக்கும் தெரியும்!

இராமலிங்கம் : சரி, ஒரு கைபார்த்து விடுவோம்...ம்...போடா...!

(முறைத்துக்கொண்டே செல்கின்றனர்)

காட்சி III

இடம்: இராமலிங்கம் வீடு

பாத்திரங்கள்: நல்லதம்பி, இராமலிங்கம், மற்றும் சிலர்

நல்லதம்பி : இராமலிங்கம், இதெல்லாம் என்ன கூத்துக்கள்...! எவ்வளவு ஒற்றுமையாக இருந்த இருவீடுகளிலும் ஏன் இப்படி முட்டி மோதுகிறீர்கள்? என்னால் இதனைப் பார்த்துச் சகிக்க முடியவில்லையே! ஏற்கனவே இருதய நோயாளியாகவுள்ள எனக்கு இது மேலும் வேதனையைத் தருகிறது!

கம்மா ஒரு கோழி முட்டையிலே தொடங்கி அடிபிடியாக மாறி நீதிமன்றம் வரை சென்று, சிறைச்சாலைவரையும் போய்....இன்னும் என்னென்ன மாதிரி முடியப் போகிறதோ? கடவுளே, ஒரு கோழி முட்டைக்குச் சண்டை போடுமளவுக்கு இவர்கள் குணம் மாறிப் போனதென்ன..!

பண்பற்ற வார்த்தைப் பரிமாறல்கள், மன்னிக்குந்தன்மை இல்லாமை...எமது இளைய சந்ததியினர்க்கு இவைதாமா நாம் கொடுக்கவுள்ள பெருந்தனம்...?

இராமலிங்கம், உனது அயலாருடன் நீ சண்டை போடுதலையிட்டு நீ வெட்கப் படவில்லையா?

ஒவ்வொரு நாளும் இரவும் பகலும் இருவீட்டாரும் ஆண்களும், பெண்களுமாக ஓயாது சண்டையிடுகிறீர்கள். இதனால் உங்களுக்கு என்ன இலாபம்?

இராமலிங்கம்: இதெல்லாம் இப்பொழுது வருடக்கணக்கில் நடந்து வருகின்றன. அவன்-காசிப்பிள்ளை நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்து என்னைக் குற்றவாளியாக்கி, நான் குற்றப்பணம் செலுத்தி விட்டுத்தான் வெளியே வந்தேன். இனிமேல் அவனை வீட்டோடு கொழுத்திவிட்டுத்தான் நானும் மறியலுக்குப் போவேன். நீதிமன்றங்களும் இப்பொழுது நீதி வழங்குவதில்லை. பணம் தான் எங்கும் விளையாடுகிறது. 'கண்ணுக்குக் கண், பல்லுக்குப் பல்' என்ற பழையகாலப் பழிவாங்கல் முறைக்குத்தான் காசிப்பிள்ளை என்னை வலிந்திழுக்கிறான்! என் மருமகளுக்கு அவன் வெறியில்

இரும்புச்சட்டத்தினால் அடித்ததால் அவள் ஒரு மாதம் மருத்துவமனையில் இருக்க நேர்ந்தது!

நல்லதம்பி : அது தான் இப்பொழுது நீதிமன்றம் உங்கள் இருசாராரையும் எச்சரித்து விடுதலை செய்துள்ளதே. பின்னும் அபத்தமாக நடந்து கொண்டு ஏன் எரிகிற நெருப்பில் எண்ணெய் வார்க்கிறீர்கள்? என் அருமை மகனே, நடந்ததையெல்லாம் மறந்துவிடு! இயேசு பெருமான் நன்மை செய்பவராக ஊரெங்கும் சுற்றித் திரிந்தாரே! நீ அவருடைய போதனையை நினைத்துப் பார்க்கவில்லையா? அவர் உன்னை ஆசீர்வதிப்பார். அப்பொழுது வாழ்க்கை உனக்கு இதமாகும். உனது இருதயம் களிப்படையும். ஒளி பெறும். இனியும் நீயும் காசிப்பிள்ளையும் சண்டைபோட வேண்டாம். இப்பொழுதே ஒரு சிறிய விருந்துக்கு ஒழுங்கு செய். நல்ல தேனீர் விருந்து. அத்துடன் ஒரு போத்தல் சாராயம் போதும். காசிப்பிள்ளையும் நீயும் நல்ல நண்பர்களாகி விடுவீர்கள்! அந்த வீட்டுப்பெண்களையும் தேனீர் விருந்துக்கு அழை. இதிலெல்லாம் வெட்கப்படுதற்கு ஏதுமில்லை. சண்டை பிடிப்பதுதான் வெட்கப்பட வேண்டியது. சமாதானமாவது தான் இறைவனுக்குப் பிடித்தமான காரியம்!

இராமலிங்கம்: நல்லது அப்பா..., கொஞ்ச காலம் பொறுமையாக இருங்கள்ஸ நானும் உடனடியாக அவன் காலிலே விழுந்து மன்னிப்புக் கோர முடியாது! நீங்கள் உங்கள் உடல்நிலையை நன்கு கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்!

நல்லதம்பி : என்னவோ, இறைவன் உங்களை ஆசீர்வதிப்பாராகுக. தேவ சமாதானம் உங்களைச் சேருவதாக...!

(படுக்கையில் சாய்கிறார்)

குரல்கள் : உதவி, உதவி, உதவி, திருடர்கள், திருடர்கள், திருடர்கள், ...நெருப்பு, நெருப்பு, நெருப்பு!

(பலத்த சப்தம். நெருப்பு எரிதல். ஆட்கள் அலறல்)

இராம : என்ன...என் வீடு எரிகிறதே.....எரிகிறதே! ஆ...பக்கத்திலே. ..காசிப்பிள்ளையின் வீடும் எரிகிறது...ஆ...அடுத்துள்ள வீடுகளும் எரிகின்றனவே... இதென்ன அநியாயம்....இந்தக் கிராமத்தின் அரைவாசி வீடுகளும் தீப்பற்றி எரிகின்றனவே...!

இதனையார் செய்தார்கள்? நானா...இல்லவே இல்லை...! காசிப் பிள்ளையா... ம்...இல்லை...இல்லவே இல்லை...வேறு யாரால் இப்படித் தீ

மூட்டப்பட்டது? நெருப்பின் சுவாலைகள் முழுக்கிராமத்தையும் கௌவிக் கொண்டதே...என் செய்வது?

(மீண்டும் அலறல் சப்தங்கள்) நெருப்பு...நெருப்பு...நெருப்பு...! உதவி...உதவி.....! உதவி...! இரவு முழுதும் நெருப்பு எரிகிறது...!

வீடுகள், கால் நடைகள், கடைகள், தளபாடங்கள் எல்லாமே எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டன. இனி என்ன மீந்திருக்கிறது....?

ஒரு குரல் : இராமலிங்கம் உன் தந்தை செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்... அவர் உன்னைக் காணத் துடிக்கிறார்...

இராம : இதோ வருகிறேன் அப்பா...! (ஓடிப்போகிறான்)

(தந்தையின் அருகில் சென்று நிற்கிறான்)

நல்ல : மகனே, உனக்கு எதனை நான் சொல்வது? யார் இந்தக் கிராமத்தை எரித்தார்கள்? நான் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் சாவுக்கு முகங் கொடுத்து நிற்கிறீர்கள்! யாரிந்த நெருப்பு? கடவுளுக்கு முன்பாகக் கேட்கிறேன். யாரிதனைச் செய்தார்கள்? என்ன நடந்ததென்று நான் சொல்லட்டுமா? ஒரு சிறு பொறியே பெரு நெருப்பாக மூண்டிருக்கலாம்...!

இராம : (குற்றவுணர்வுடன்) தந்தையே, நான் தவறு செய்து விட்டேன். (தகப்பன் முன் முழங்காலில் நின்று) தந்தையே, என்னை மன்னியுங்கள். தாங்கள் முன்பும் கடவுள் முன்பும் நான் தவறு செய்து விட்டேன்!

நல்ல : கடவுளுக்கே துதியும், மகிமையும் உண்டாவதாக. கடவுளுக்கே துதியும் மகிமையும் உண்டாவதாக.

(இராமலிங்கம் அழுது கொண்டு நிற்கிறான்)

நல்ல : (சற்று பலமடைந்தவர் போலக் கண்களை விழித்து மகனைப் பார்த்து)

மகனே, யாரிந்த நெருப்பை மூட்டினார்களோ அவர்களை மன்னித்துவிடு! நீ ஒருமுறை அயலவனுடைய குற்றத்தை மன்னித்தால் கடவுள் உனக்கு இருமடங்கு மன்னிப்பார். (முதியவர் பலமாக மூச்சு விட்டபடியே கண்களை மூடுகிறார். அவர் உயிர் பிரிந்து விடுகிறது)

இராம : கடவுளே, நான் காசிப்பிள்ளைக்கு எதிராக ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்! கிராமத்தில் தீ பற்றியது எப்படி என்று யாருக்குமே

தெரியவில்லை. தெரியக் கூடாது. எனக்கு இப்பொழுது-
காசிப்பிள்ளை மீது கோபமே இல்லை.

காசிப்பிள்ளை: எனது பயம் போய் விட்டது! இராமலிங்கம் எனக்கு எதிராக
யாருக்குமே, எதுவுமே சொல்லவில்லை. இனி நாங்கள்
சண்டையிடப் போவதில்லை. சமாதானம் எங்கள் வீடுகளில்
மலரட்டும்...! நாங்கள் புதிய வீடுகளைக் கட்டிக்
கொள்வோம்...ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக இருப்போம்.
தனித்தனி வீடுகள் கட்டி முடியும்வரை நாம் எல்லோருமே ஒரு
வீட்டிலேயே ஒற்றுமையாக வாழ்வோம்.

இராம : இப்பொழுது நாங்கள் முன்னிலும் இறுக்கமான நண்பர்களாகி
விட்டோம். இறந்து போன எனது தந்தையின் இறுதி ஆசை
நிறைவேறிவிட்டது. நாம் கடவுளுக்குப் பயந்து நடப்போம். எங்கள்
குடும்பத்தினர் எல்லாருமே திருந்தி விட்டார்கள். ஒரு சிறு
பொறியிலிருந்து எழுந்த பெரு நெருப்பு அணைந்து விட்டது!

(திரை)

(முற்றும்)

பாடல்கள்

(மேடையேற்றும் போது பொருத்தமானவற்றைச் சேர்க்கவும்)

060, 224 ~~1~~ 19.5 - 16

222 5389 - 65

